

- [Jontas](#)
 - [Foto](#)
- [Multipel skleros](#)
- [Topp 100](#)
- [Friskrivning](#)
- [Arkiverat](#)
 - [1999](#)
 - [Februari 1999](#)
 - [Mars 1999](#)
 - [April 1999](#)
 - [Maj 1999](#)
 - [Juni 1999](#)
 - [Juli 1999](#)
 - [Augusti 1999](#)
 - [September 1999](#)
 - [Oktober 1999](#)
 - [November 1999](#)
 - [December 1999](#)

Flärdskrivaren

Jontas.com – I bloggsofären sedan 1999

Oktober 1999

EVENTUELLA BILDER OCH LÄNKAR ÄR BORTTAGNA

1999-10-01, del 209

Jag har sett mäns våld mot kvinnor. En kvinna liggande på ett parkeringsdäck med avskuren hals. Hon hade flytt för sitt liv och från sitt liv. Trodde hon var trygg då *han* fann henne. Hon förlorade sitt liv. Barnen förlorade sin mor. De kommer att i all framtid leva med vetskapen att det var deras far som tog moderns liv. Att fadern fick ett straff är självklart i detta fall. Frågan är vilket straff det blev. Och vem det är som egentligen straffades hårdast. Inte var det han som utförde dådet. Hade det behövt gå så här långt? Hur såg kvinnans skydd ut? Jag vet inte. I vilket fall som helt så var skyddet inte tillräckligt. Samhället fanns inte och finns inte när det gäller kvinnofrid eller skydd mot brottsoffer överhuvudtaget. Våldtäkt och misshandel är vanligt inom familjen. På så sätt är det ett dolt fenomen. Kanske den då inte existerar? Är det så allmänheten resonerar och likaså politikerna? Synligt våld kan man lättare motverka, men i praktiken fungerar inte det heller. Hur många gånger har vi inte hört att kvinnor i korta kjolar själva får skylla sig som blir våldtagna? Hur ofta får man inte höra att man själv får skylla sig om man går ut ensam eller då det är mörkt? Lösningen borde då vara att kvinnor inte har korta kjolar och att vi inte går ut ensamma eller då det är mörkt. Är det lösningen? Skulle det hjälpa? Ska vi vara offer genom att vara offer? Offer för omständigheterna? Problemet torde ju vara våldsutövarna och inte ”vårt eget fel” som lockar fram våldet? Jag vet, jag driver sakerna till sin spets, men är uttalad ironi det enda som kanske lockar fram eftertanke? Vi reagerar men agerar inte. Vi läser om en våldtäkt i tidningen och tycker det är hemskt, fruktansvärt och vi tar helt avstånd. Men vad gör vi mer än att tänka så? Höjer vi våra röster? Protesterar vi? Kontaktar vi våra politiker? Går vi in och agerar när vi ser någon pågående våldshandling?

Hur agerar du?

Något jag inte gillar är att män ska känna någon slags kollektiv skuld. Det finns de som ser alla män som potentiella våldsmän. Det gör det också så svårt att vara med och påverka. Man väcker misstänksamhet. Kan jag som man vara seriös? Är det möjligt att jag vill kvinnor (och barns) bästa? Ja! Det handlar inte så mycket om manligt och kvinnligt. Det handlar om mänsklighet och empati. Någon som inte blivit utsatt för våld vet inte vad det innebär. Men lär dig att lyssna. Att tänka. Vill vi ha ett samhälle där en våldtagen kvinna inte tas på allvar av samhället och som sedan ingen lyssnar på? För vi lyssnar inte. Hade vi gjort det så hade en förändring skett för länge sedan. Som det är i dag så är ett offer ett offer för all framtid. Den krassa verkligheten är att ett offer får klara sig själv. Rättssystemet fungerar inte. Skydds nätet finns inte. Om det finns sitter maskerna väldigt glest.

Män som våldtar. Låt oss inte glömma att offren kan vara kvinnor, barn och män. En våldtäkt på ett barn heter inte våldtäkt. Det heter att barnet blivit utsatt för en pedofil eller för ett sexuellt övergrepp – inte för en våldtäkt. Man fokuserar mer på mannen Pedofil än på barnet Offer. En man som våldtar en annan man heter ingenting. För ingen pratar om det. Offret är osynligt. Vart tar en våldtagen man vägen för att få hjälp? Knappast Kvinnojouren. Man måste ha i åtanke att alla människor kan utsättas för olika typer av våld. Alla måste också kunna få det skydd och den hjälp som behövs. Men framför allt, förebygg våldet! Våldet kan ha många ansikten; våldtäkt, misshandel, mord, med mera...

Mycket kan sägas, men vad kan göras? Det är det vi gemensamt måste komma fram till. Jag har inga svar men jag har en bild utav hur jag vill att det ska se ut, och vår verklighet är inte i närheten av det. Kvinnofrid är ett första steg, men grundproblemet är våldet. Vad kan vi göra? Jag kan lyssna, vad kan du?

Något annat...

Tvi vale! Har blivit sämre i händerna – har sämre finmotorik. Hoppas det är högst tillfälligt. Jag har mått så bra i min ms senaste veckan, så jag hade hoppats på att det skulle hålla i sig. Finns ändå inget att göra åt det, *so I just have to flow with it...*

Ska strax ut på restaurang och fira lilla mor. Ännu en gång blev det en kinarestaurang. Lite trött på den typen av mat men rätt trevligt ändå. Sällskapet och miljön är trevlig. Ska försöka låta bli att slå någon servitris med kryckan i dag.

Hemma igen. Det gick snabbt. Det lilla mor och jag har gemensamt är att vi avskyr födelsedagsfirande. Hon har hela dagen varit hos mig för att slippa bli gratulerad hemma. Jag är precis likadan. Men väldigt så fantasilös jag är när jag går på restaurang. Jag sitter och lusläser menyerna och vill ha allt, prova allt,

testa allt. Det blir alltid fyra små rätter som jag egentligen inte är så där pigg på. Men det är något jag känner till. Ofta kastar de ner svampar i maten, och jag tål inte svamp. Det är ingen idé att säga till om att man inte vill ha svamp, för den kommer ändå. Så istället brukar jag numera snegla på bordsgrannens mat för att se om den är svamplös, och är den det så beställer jag det vid nästa tillfälle jag är ute. Om jag nu kommer ihåg vad rätten hette. Men det gör jag aldrig. Och därför blir det fyra små rätter. Jag fick åtminstone en lyckokaka med texten ”The luck that is ordained (*föreskriven*) for you will be coveted (*eftertraktas*) by others”. Så trevligt då! Ännu är det väl ingen som är avundsjuk på mig?

För första gången på nio månader gick jag i kväll inne i stadens centrum. Jag har tidigare inte klarat av att gå där med mina kryckor då allting är gågator med kullersten. Man får nämligen parkera bilen i utkanten av staden och sedan gå. Det har ju hänt massor i staden! Inte för att jag var på Lindex precis, men de hade fått rulltrappor. H&M-huset var inklätt i väv då det håller på att renoveras. Och alla Minuten-automater var flyttade. Inte hade jag heller kännedom att det fanns stora stenpelare satta mitt i trottoaren vid Maffiatorget, eller vad nu torget heter. Domustorget? Stort, kalt och naket var det. Barastensättningar och stensculpturer. Usch, nä. Vet inte vad jag tycker om det. Eftersom jag känner till arkitekten så vet jag inte vad jag ska säga. Eh, plantera en blomma, kanske? Här kommer man gående från stadens centrum och framför sig har man plötsligt detta snubbeltorg där folk bryter armar och ben då markbeläggningen är omväxlande kullersten och stenblock. Så grått – så kalt. Som bakgrund har man Domus-kolossen som är skitbrun. Opersonligt fult! Så mitt tips är att man planterar lite snygga växter i denna stenöken. Å det tipset var gratis...

Grattis till mig själv! Jag har i dag varit fast anställd i ett år. Det tog bara sex år av vikariat! Sorgligt nog har jag det senaste året varit sjukskriven mer än sex månader. Men vilken trygghet! Jag tror inte att jag varit välkommen tillbaks till jobbet om jag fortfarande varit den ständige vikarien.

1999-10-02, del 210

Gud, vad tufft! Läste i morgontidningen i dag om en 97-årig tjej som börjat en datorkurs med motiveringen att hon inte vill känna sig avsidig eller utanför i det som händer. Rubriken till artikeln var ”Det är aldrig för sent att lära sig”. Det finns de som knappt hunnit fylla 40 som skriker i högan sky och inte vill lära sig den nya datorn som placeras på jobbet. Kan en 97-åring tycka att detta är intressant och har roligt, så borde alla kunna göra det. Hon lär sig hantera datorn, surfa och mejla. Strongt gjort!

Inte lika strongt är det med barnmisshandel. Åga förbjöds enligt lag 1979 men misshandeln av barn ökar ständigt. Om inte annat så har Bris märkt av det i form av ökat antal telefonsamtal från utsatta barn. I och för sig har fler hittat fram till Bris än tidigare, så ökningen är kanske missvisande. Vilket inte har någon betydelse då det ändå förekommer i stor utsträckning. På måndag är det barnens dag.

Barbro gjorde mig glad genom att utse mig till månadens ~~babe~~ Good Boy. Och jag är i fint sällskap. Många Good Girls jag känner.

Motiveringen:

"Att följa en länk från en god vän och hitta en sida, som man tycker nästan lika mycket om som hennes – medge att det hör till det, som gör nätet så spännande. Häromveckan, när jag läste Rullen hos Eva-Lena, såg jag ett understruket namn: Jonas. Jag följde länken och hamnade bland charmfulla femtitalsbilder, som gjorde mig smått nostalgisk. När jag sedan började läsa vad denne unge man skrivit – allvarligt, mycket personligt, ibland sorgligt men oftare roligt, hade jag svårt att ta mig därifrån. Mer säger jag inte, se till att gå dit själv i stället!"

1999-10-03, del 211

Egentligen skulle jag ha gått och lagt mig, men blev filosofisk. Blir väl så när man är trött och tankarna åker karusell.

Jag förundras fortfarande över att jag inte fallit ner i gropen (mentalt) av att ha fått en ms-diagnos. Undrar om jag får någon reaktion alls? Nu har det gått fem månader sedan jag fick beskedet, och en sen reaktion kan väl bli hur sen som helst. Men det är inte troligt, åtminstone inte som sjukdomen ser ut för mig i nuläget. Visst, jag har haft 95 % av alla kända symtom i mina fem skov och visst, jag har fått ta hjälp av färdtjänst, kryckor och arbetsprövning. Allt ett mycket påtagligt bevis om sjukdomens existens. Men ingen reaktion. Klart att jag inte är gladare av att ha ms, men heller inte deppad. De gånger jag varit deppad under denna tid har inte haft med ms att göra. Jag är mycket noga med att rannsaka mig själv i den frågan.

Och kanske är jag gåtans lösning på spåren med det påståendet; jag rannsakar mig själv. Jag känner mig själv mycket väl. Jag har skrivit om det innan i dagboken men aldrig sammanfattat det och inte heller satt det i ett tydligt samband med min ms. Jag kan nog sammanfatta det med ordet frid. Frid är ett ord som förknippas med andlighet, som i sin tur förknippas med religion. Som jag tidigare nämnt har jag ett mycket konstigt förhållande till religion och då även kristendomen. Jag föddes in i den religionen. Jag präglades av den genom vårt samhälle som många säger vara nästintill religionslöst. Så är det inte. Våra värderingar som vi har är medärvda genom århundraden. För så gott som ingen lever väl med asagudsvärderingar? Nåja. Jag accepterade som barn hela kristendomsbiten som den serverades mig. Inte tänkte jag närmare på det hela förrän "servitören" vid min konfirmation fick mig att ifrågasätta det hela. Jag fick plötsligt lära mig att Gud var en vred makt som man skulle känna fruktan inför. Den kärleksfulla biten existerade inte längre. Plötsligt var jag ateist med vissa tankar åt deisthållet. Och det gick bra att vara ateist också. I några år åtminstone. Inte visste jag att jag började sakna något eller vad mitt sökande inom New Age-sfären handlade om. Man kan väl säga att jag redan som barn var en "new age:are", och det ser jag inte som något särställt från kristendomen. Jag är till viss del synsk (intuition låter bättre) och har sanndrömmar. Många fanatiker har då genast vid några tillfällen då jag nämnt detta, påstått att jag går i djävulens ledband och är någon sorts antikrist. Vilket retar mig något enormt då de i samma andetag bokstavstolkar Bibeln som om *de* visste bättre än andra och hade rätt och andra fel. Hela Bibeln bygger

på profetior, förutsägelser och annat ”hokus pokus”. När jag påpekat det så har de tystnat då de väl märkt att de inte var särskilt i kontakt med verkligheten.

Nu spårade jag ut igen. Jag fick upp ögonen för Tarot, och det var 1993 tror jag. Korten talade till min intuition och jag drogs till dem. Då upptäckte jag också affären där korten såldes. Där fanns böcker i massor som handlade om allt möjligt, men främst om andlighet – att lära känna sig själv och tro på något ”högre”. Jag började läsa, ta åt mig och sakta kom min kristendom tillbaks. Den växte genom allt det jag läste och jag skapade mig en egen och personlig syn på min tro. Jag *tror* men kan inte säga Gud då min bild av Gud är förstörd av ”servitören” och fanatikerna. Den första bilden känns inte heller rätt, den där med den gamla farbrodern med vitt skägg, som man föreställde sig som barn. Den bilden är för inkomplett. Nix, jag kallar det för ”det stora ljuset/kraften”, och jag tror att vi själva är en del av den – länken finns där. Änglar är också ett uttryck som jag inte riktigt gillar, då den är för romantisk och väldigt kyrkobunden. Däremot säger jag ”hjälpare”. Sammanfattningsvis kan jag säga att kristendomen lever i mig, men den skiljer sig lite från den vanliga uppfattningen. För att berika mitt liv behövde jag komma tillbaks till religionen. Jag vet att många är ateister, och jag förstår varför.

Och vad har detta med ms att göra? Jo, jag hade ett själsligt lugn och inre styrka och frid när jag fick diagnosen. Jag såg att mitt liv inte ändrades p.g.a. detta. Jo, fysiskt kanske, men det ändrade inte vem jag *verkligen* är. Jag *vet* vem jag är, med eller utan sjukdom. Och nej, det är inte Guds straff att jag fick ms. Mitt liv blir inte fattigare eller mer innehållslöst av sjukdomen. Att andra kan känna sig så drabbade kan jag också förstå. Är man troende kanske man ifrågasätter Guds mening med detta och undrar vad man gjort för fel. Då kan jag bara säga – ta det som en lärdom! Eller så har man ett väldigt aktivt liv som är mycket fysiskt och materiellt. En så pass fysisk sjukdom som ms tvingar till påtagliga förändringar av den livsstilen som kan vara svåra om man inte har någon annan trygghet att falla tillbaks på. Vet man inte vem man är så hamnar man i en livskris. Då handlar det om identitet.

Jo, jag känner mig lyckligt lottad som kan leva ett liv lika innehållsrikt som tidigare.

I går kväll tog jag spruta nr 13. Begriper inte vad felet är riktigt. Det tog emot inne i låret så jag kunde inte köra in nålen helt. När jag sedan sprutade var det som om det var för lite plats för vätskan då sprutan lyfte sig av trycket. Till slut var nålen så gott som ute så lite vätska trängde upp ur sticket när jag sedan tog bort sprutan. Inte bra alls. Och jag fick dessutom biverkning kvart i fem i morse. Frossa. Den var så kraftig så jag vaknade av den och inte kunde ta mig upp ur sängen. Efter ett tag somnar jag alltid, och när jag vaknar nästa gång känner jag inte av besvären. Men varför fick jag biverkning? Det har jag inte fått tidigare då jag tagit Alvedon i förebyggande syfte. I och för sig, tar man två Alvedon 20.30 så har de slutat verka 04.45. Men varför kom effekten så sent med biverkningen?

Fotnot[1]

1999-10-04, del 212

– Men – känner du inte henne? frågade lilla mor i dag när hon satt och bläddrade i Aftonbladets IT-bilaga. Hur kunde jag ha missat henne? Annica gav tips för nybörjare i HTML. Och tittade man i huvudtidningen så fanns det under avsnittet Kvinna skrivet om Gunilla Woldes sida (jättebild av Gunilla) gällande uppropet mot våldtäkt och hur man ska ändra samhällets inställning till offren. Gärningsmännen skiter jag i. De får tillräckligt med stöttning av samhället med terapi och god omvårdnad i fängelserna – om de överhuvudtaget åker fast.

I förra veckan pratade man sexuellt utnyttjande på teves Oprah som går dagligen på fyran. Väldigt amerikaniserat, men jag tror inställningen är den samma här som ”over there”. En pojke/man som våldtas är det synd om då det inskränkts på deras integritet. Men en ung flicka är det inte så farligt med då de ändå ska göra sexualdebut förr eller senare?! Har någon hört så jävligt? Vad är det för inställning? Man grundade detta på hur gärningsmännen dömdes – hårdare straff om en pojke utnyttjats än en flicka. Varför skillnad, undrar jag? Handlingen är väl lika fördömande oavsett kön på offret? Det handlar om makt och våld över en annan människa. Nä, jag orkar inte skriva mer om detta.

Så har jag då varit på jobbet för första gången sedan i början av juni. Blandade känslor. Inte mina vanliga arbetsuppgifter och inte samma folk som jobbar där som tidigare. Men jag tror ändå det fungerar bra. Fick ta hand om lite fakturor som skulle godkännas. Ett arbete där storchefen sedan bara kan signera. Hm, undrar om inte detta innebär att jag fått lite mer maktbefogenheter? Sakta men säkert tar jag över kontrollen av världen! Bwahahaha! (demoniskt skratt) *hornen skaver*. Nä, det var faktiskt kul på jobbet. Ska börja i morgon med dataregistrering. Det dröjer nog ett tag innan jag får skriva en journal, och det ser jag fram mot att få göra. Är lite rädd att glömma termer och stavning av medicinska ord och diagnoser. Fast jag kan ju stava till multipel skleros!

En sjukgymnast från företagshälsovården var ute i dag och mätte upp mitt rum för att kunna möblera det efter mina behov. Mitt rum är 3×2 meter, men ena långväggen är täckt av ett skåp där teleliften finns. Så det blir många som ska springa in till mig bara för att skicka och ta emot post. Lugn och ro blir där kanske inte, men många trevliga människor att prata med! Så i praktiken är mitt rum 3×1 meter stort. Hur ska man få in skrivbord med plats till dator och skrivmaskin? Ska bli spännande... Jag är trött efter detta i dag, men det är inte så farligt. Nog mest träningsvärk i ben och fötter. Har gått och stått mycket i dag, även om det bara var under ett par timmar. Ser fram mot morgondagen. Kul att vara tillbaks på jobbet. De stackarna behöver ju uppmuntras med min närvaro!

Ännu mer Aftonbladet. Mitt horoskop för i morgon (vattuman): *Du tar inte dina kollegor på allvar. Även om du vet att de gör sitt bästa känner du dig ibland överkvalificerad att arbeta med dem.* Så sant, så sant...

1999-10-05, del 213

Så är man då på väg igen till jobbet. Det enda kännbara efter gårdagen är ett par mycket ömma fötter. Jag har inte haft tid att hämta sandalerna från stället där jag jobbade i juni. Fick gå med Travolta-skorna hela dagen (Ha! Två timmar) på sjukhuset. Golvet är ganska hårt där, och jag som fortfarande har en stapplig gång slår i fötterna hårt när jag går. Jag hade tänkt vara på plats till morgonfikat i dag. Frukost på jobbet med ostfralla och chokladmjölk är dagens höjdare. Det har jag alltid tyckt.

Travolta-skorna? Jo, svarta finskor[2], nästan dansskor[3].

Jag tog spruta i går utan problem! Inte ont, inga blödningar, inga biverkningar. Går just nu obehindrat utan kryckor, men jag har en krycka med mig om jag skulle bli trött. Har en jäkla fart när jag går nu. Det förvånade några på jobbet i går. För tre veckor sedan kunde jag knappt gå med två kryckor. Så fort svänger det fram och tillbaka. Om en vecka kanske jag sitter i rullstol. Man vet aldrig. Att jag går så bra nu beror på att ataxin i benen försvunnit. Dock har jag restsymtom i form av kuddkänsla i fötterna, domningar och ingen känsel i fötter och händer, samt ser fortfarande dåligt med vänster öga. Synligt sett kanske man inte ser att jag har problem, och det är att invagga i falsk trygghet för arbetsgivaren kanske? Kanske man begär mer än vad jag klarar? Fast det tror jag inte, men oroa mig kan jag utan problem göra.

Jag blev lite tröttare på jobbet i dag. Dock var det ”lindrigare” i dag, men förmodligen bygger jag upp nån sorts trötthetsdepå om jag inte vilar ordentligt. Så jag slocknade helt när jag kom hem i eftermiddags. Har fått ännu mer ont i fötterna, och helt klart är det skorna eller det hårda golvet i kombination med vartannat. Hade en kort diskussion i dag om att jag trots allt är sjuk även om det inte syns så tydligt. Har många osynliga symtom.

Jag har dragit upp lite riktlinjer för jobbet i veckan. Det är svårt att anpassa resorna så de passar med hur jag kan få något vettigt gjort på jobbet. Ska i morgon försöka ta buss till jobbet, men hemresan är värre. Då går ingen buss och jag *vägrar* ta färdtjänst om det ska vara så dyrt när det gäller ynka arbetsresor på två timmar. Vill ha mer valuta för pengarna då. Om en dryg vecka får jag kortet som ger mig fria arbetsresor. Ja, alltså, självkostnadspriset blir varje månad som för buss, 230 kr. En jäkla skillnad mellan 800 och 230 kr när man inte har riktig lön – än.

Redan nu känner jag att jag vill utöka mina två timmar på jobbet. Man hinner inte sätta sig förrän man ska hem, även om jag faktiskt hinner en hel del. Resorna är jobbiga då de tar överhand över arbetet. Ska bli skönt med nytt möblemang, för jag får ont i ryggen som jag sitter nu. En dator som är uppslängt på ett skrivbord i hörnan av skrivbordet. Får sitta och sträcka mig, blir sned i ryggen.

Det tråkiga är att jag känner mig som en stor kostnad mot landstinget eftersom min arbetsmiljö måste anpassas så mycket, och jag inte vet hur mycket arbete jag kommer att göra egentligen. Dåligt tänkt från min sida. Men jag känner mig så osäker gentemot jobbet i detta fall.

Konstigt att samtidigt både vara patient och personal. Min behandlande läkare sitter i sitt rum tre meter från mitt arbetsrum. Än så länge har det varit strikt patient/personal – precis som det ska vara! Ändå lite konstigt... Att befinna sig i samma lokal antingen man jobbar eller är där som patient.

I morgon har vi möte på jobbet. Då träffas alla sekreterarna på en gemensam lunch. Så i morgon får jag träffa *alla* kamraterna.

Ännu en ex-minister har skrivit en avslöjande bok. Djup suck från min sida. Varför? Har de inget bättre för sig? Jag skiter i om minister X på en fest sa till minister Y att minister Z snackat skit om minister Q i riksdagshuset. Eller detta att de alltid så surt skriver en bok om varför de fått sparken. Förmodligen har de förtjänat det (att få sparken). Andra vanliga människor som blir avskedade skriver inga böcker. Get a life and move on! säger jag till alla ex-ministrar som funderar på att ge ut en bok. Ni *är* inte författare! Vänd er till en skvallertidning istället.

På tal om ministrar... Jag funderar fortfarande på hur man kan tillsätta en ledig ministerpost med någon utifrån. Jag trodde det betydde något att vi röstade in folk i riksdagen. Ett stort parti som har så många riksdagsplatser borde väl ha tillgång till folk att kunna fylla ut ministerplatserna i en regering? Är det inte oschysst mot de riksdagsmän/-kvinnor som sitter där (i riksdagen) och ser chefer utifrån landet handplockas till en ministerpost? Kvalifikationen är väl av underordnad betydelse då ett departement med kompetent personal sköter grundarbetet? Blir så sur... Inte konstigt att förtroendet är därefter för politiker...

Nu ska jag gå och lugna nerverna lite. Vad det nu innebär...

1999-10-06, del 214

Det var lite otäckt i dag. För första gången på fem månader skulle jag testa att åka buss, och dessutom ensam ta mig till busshållplatsen. Egentligen klarar jag inte bussar eftersom jag aldrig i förväg vet om det är en buss med trappsteg upp eller om det finns sittplats. Men nu är det så att det finns små – jättesmå – bussar för oss lite fysiskt skröpliga. Den vanliga och den lilla bussen skulle komma samtidigt. Dock kom den stora bussen först, men jag stod inte i närheten av busshållplatsen och dessutom viftade jag förbi den. Men icke! Chauffören stannade ändå, så jag hoppade på den. Jag hade tur; det var en buss utan trappsteg och det fanns gott om sittplatser. Dessutom gick den direkt till mitt jobb på sjukhuset. Bäst av allt är att jag åker buss gratis med mitt färdtjänstkort. Om jag fortsättningsvis kommer att åka buss eller ta färdtjänst vet jag inte. Beror på sjukdomsutvecklingen. I dag gick det bra, men i morgon kanske det är

katastrof. Who knows?

Jag känner hur jobbet tar mer och mer på mina krafter. Det är sagt att jag inte ska känna press, stress eller oro. Jag ska inte känna något krav på att prestera. Hur lätt är det när arbetsuppgifterna ökar på sig och då det finns en deadline innan månadens slut. Något slut på arbetsuppgifterna har jag inte sett än. Nä, det jobbigast är mina fysiska begränsningar i rörlighet. Känner inte att jag kan be någon annan heller. Någonstans kan man inte dra in hur många som helst i jobbet av en arbetsuppgift. Kanske det inte skulle legat på mig då? Ja, jag får nog fundera ut något de närmaste dagarna.

Du milde vad jag haltar! Jag tog mig en titt under den onda foten i går och såg att nästan hela trampdynan är en jätteblåsa. Förmodligen är det en blodutgjutelse på 5×10 cm. Jag har nu bytt till sandaler på jobbet, men skadan har redan skett. Nu tror alla att jag blivit sämre i ms eftersom jag gått dåligt i dag. Hur dumt låter det inte när jag svarar ”nä, det är bara en blåsa under foten”.

Nu ska jag vila middag. Det är inte lätt att bli gammal... (I dag 10 660 dagar gammal, tror jag – vem bryr sig?).

1999-10-07, del 215

Och livet går sin gilla gång... Jobbar och blir trött. Jag trodde att det skulle bli bättre för var dag. Istället blir jag bara tröttare och tröttare. Är resan verkligen så jobbig? För det går alldeles utmärkt att jobba två timmar. Att det blev så struligt i går har jag i dag redat ut. Underbenen känns stumma. Precis som vid ett nytt skov. Hoppas det bara är tröttheten. Skulle kunna sova halva dygnet – men det är det jag gör...

Jag träffade i dag en före detta arbetskamrat som jag inte sett på nästan ett år. Också hon har varit svårt sjuk och arbetsprövar nu. Roligt att se att vi åtminstone är på benen. Yrkesinspektionen verkar ha fullt upp. Alla sjukdomar verkar vara arbetsrelaterade. Får väl se vad man kommer fram till. Själv vet jag inte om det var stress som utlöste min ms, men jag tror mer på det andra alternativet; vattkoppor.

Vad som utlöser ms vet man inte. Vissa forskare har börjat utreda om vattkoppor kan vara det som triggar ms. Det hade jag för två år sedan! Då blev jag så dålig så jag hamnade på lasarett. Ms innebär att mitt immunförsvar är starkare än hos någon annan människa, eftersom min egen kropp attackerar mina nervtrådar vilket ger ms-symtomen. Kanske vattkopporna satte igång mitt immunförsvar, att det sedan dess fortsatt ”skydda” mig till överdrift? Dessutom fick jag antivirusedropp för att hjälpa mitt immunförsvar ännu mer. Man kan undra. I och för sig har orsaken inte längre någon betydelse eftersom ms:en finns här för att stanna. Jag kan bli bra men aldrig frisk.

På den amerikanske ms-listan diskuteras väldigt hett om att nästan alla har ännu en sak gemensamt; valpsjuka (distemper). Så gott som alla har haft ett djur med valpsjuka då de varit små. Vi hade djur när jag var liten, men jag vet inte om de hade valpsjuka och om jag blev exponerad. Ack, ja... Tänk om man är något på spåren?

En smärre köttskandal härjar i mina trakter. Hela 14 ton belgiskt kött som friskförklarats har visat sig ha salmonellasmitta. Köttet är märkt som svenskt. För när kotletten kom till Sverige värmebehandlades den till kassler, och kassler blev den här, alltså är den svensk. Och så läser man i dag om att Livsmedelsverket inte vill att vi ska märka kött med ursprungsland då det är onödigt. Andra EU-länder började göra det efter C-Jakobs (galna kosjukan) då det förknippades med kött från Storbritannien. Anledningen till att vi inte skulle märka ursprungslandet är för att vi inte här verkar vara rädda för galna kosjukan. Nähä, som om det inte kunde vara besmittat med annan skit?! Tydligen kan man inte lita på läkarintygen på friskförklarat kött eller på var köttet kommer från. Nu äter jag knappt kött i vanliga fall (äckligt med kött), men det räcker med att ha ätit en köttbit för att få någon sjukdom. Inte ens grönsaker går man fri från. Kan undra om man odlar bakterier medvetet på dem?

En liten rättelse. Plötsligt har Livsmedelsverkets rekommendationer ändrats. Nu heter det att EU-beslutet bara gäller nötkött men att Livsmedelsverket vill att *allt* kött ska vara märkt med ursprungsland. Och att det inte ska lagstiftas, utan att detta kommer att skötas ändå. Har nyhetsrapporteringen uppfattat det så fel? Eller har Livsmedelsverket ändrat sig under dagen då många höjt på ögonbrynen? Jag bryr mig inte om var köttet kommer från. Bara det är fritt från smitta. Kanske är det för mycket begärt? Där finns ju ett visst vinstintresse. "Bara svenskt kött" heter det på styckeriet. Trots att lastbilar kör dit varje dag från utlandet med djurkroppar. Man är snabbare på att göra döda djurkroppar till svenska, än att göra svenska medborgare av flyktingar och invandrare. Tänk själv på hur absurt det är. Så fort ett djur är på svensk mark är det svenskt. Människor som kommer hit kan ha varit här tio år utan att få veta om de får stanna eller ens bli svenska medborgare.

1999-10-08, del 216

De närmaste dagarna skriver jag nog inget. Orkar inte. I går kände jag början till ett nytt skov och det har gjort att humöret sjunkit till botten. Måste hitta min själsliga balans igen. Jag hade hoppats så mycket. Tar de där sprutorna som ska bromsa sjukdomsförloppet, och så får jag ändå så snart besvär på nytt med domnade och känslolösa ben som jag går stolpigt med. Har haft en så kul vecka på jobbet och jag vet inte om jag kan gå dit på måndag. Ska vila ordentligt denna helg och se hur det går. Det hade börjat hända så mycket positiva saker omkring mig, när detta kom. Jobbigt. Märker hur enstavigt jag skriver, men jag vet inte hur man beskriver känslorna nu. Ledsen. Lite uppgiven. Håglös. Är väldigt fysiskt trött och det beror förmodligen på att jag jobbat denna vecka. Känner mig inte utvilad. Det är möjligt att jag trots allt skriver några rader i helgen.

-

1999-10-09, del 217

Nämen? Är jag tillbaka redan? Nja, jag vet inte. Jag har haft en så lugn dag att jag nästan blivit uttråkad. Dagboken känns ibland som ett tvång när det egentligen ska vara något spontant. Har gått igenom lite gamla mejl och hittade två historier som jag vill dela med mig av då det påverkade mig i positiv riktning.

Fem frågor som skrämmer män:

1. Vad tänker du på?
2. Älskar du mig?
3. Ser jag tjock ut?
4. Tycker du hon är sötare än mig?
5. Vad skulle du göra om jag dog?

Vad som gör frågorna så svåra är att de alla garanterat leder till en explosionsartad diskussion om mannen svarar felaktigt (eg. säger sanningen).

Så därför kommer här som en allmän hjälpreda, varje fråga analyserad med ett möjligt svar.

Fråga nr 1: Vad tänker du på?

Det riktiga svaret är naturligtvis: ”Jag är ledsen om jag verkar tankspridd, älskling. Jag slogs bara av tanken hur varm, underbar, omtänksam och intelligent du är, och vilken tur jag hade som träffade dig.”

Detta svar är uppenbart inte ens i närheten av sanningen som troligtvis är:

- Fotboll
- Handboll
- Hur fet du är
- Hur mycket snyggare hon är än dig
- Hur jag skulle använda försäkringspengarna om du dog

Kanske det bästa svaret på frågan är den □l Bundy (Våra värsta år) gav oss när Peg en gång frågade honom. ”Om jag velat att du skulle veta vad jag tänkte, så hade jag pratat med dig!”

Fråga nr 2: Älskar du mig?

Det riktiga svaret är: ”J□!” eller om du känner för att specificera svaret, ”Ja, älskling.” Mindre lyckade svar är:

- O ja, skitmycket!
- Skulle det kännas bättre om jag sa ja?
- Det beror på vad du menar med ”älskar”.
- Har det någon betydelse?
- Vem, jag?

Fråga nr 3: Ser jag tjock ut?

Det korrekta svaret är ett medkännande: ”Självklart inte!” Bland de icke korrekta svaren finns:

- Jämfört med vad?
- Jag skulle inte kalla dig tjock, men du är inte precis smal heller.
- Du klär med lite extra vikt.
- Jag har sett tjockare.
- Vad frågade du om? Jag funderade nämligen på vad jag skulle göra med försäkringspengarna om du dog.

Fråga nr 4: Tycker du hon är sötare än mig?

Ännu en gång, det riktiga svaret är ett medkännande: ”Självklart inte!”

Oriktiga svar är:

- Ja, men du har en bättre personlighet.
- Inte sötare, men definitivt smalare.
- Inte lika söt som du var i hennes ålder.
- Precisera ”söt”.
- Vad frågade du om? Jag funderade nämligen på vad jag skulle göra med försäkringspengarna om du dog.

Fråga nr 5: Vad skulle du göra om jag dog?

Helt klart en omöjlig fråga där du inte kan vinna. (Sanningen är så klart ”Köpa en Porsche och en båt”)
Hur du än svarar, så var beredd på minst en timme med uppföljande frågor, typ följande:

Kvinnan: Skulle du gifta om dig?

Mannen: Absolut inte!

Kvinnan: Varför inte? Tycker du inte om att vara gift?

Mannen: Klart jag gör.

Kvinnan: Varför gifter du då inte om dig?

Mannen: Okej, jag gifter om mig.

Kvinnan: Gör du? (ser sårad ut)

Mannen: (stönar)

Kvinnan: Skulle du sova med henne i vår säng?

Mannen: Var skulle vi annars sova?

Kvinnan: Skulle du plocka bort fotografierna av mig och byta ut dem mot bilder av henne?

Mannen: Det vore väl det enda riktiga.

Kvinnan: Och skulle du låta henne använda mina golfklubbor?

Mannen: Hon kan inte använda dem. Hon är vänsterhänt.

Kvinnan: —tystnad—

Mannen: Faan...

Saker man kan göra i en hiss:

ü När det bara finns en person till i hissen, klappa henne/honom på axeln, och låtsas att det inte var du som gjorde det.

- ü Tryck på hissknappen och låtsas att du fick en chock. Le och tryck igen.
- ü Fråga om du kan trycka på knappen åt någon annan, och tryck på fel knapp.
- ü Ring Tarot-linjen från din mobiltelefon och fråga vilken våning du befinner dig på.
- ü Håll hissdörren öppen och säg att du väntar på en vän. Stäng dörren efter en stund och säg ”Hej Petter. Hur har du haft det i dag?”
- ü Tappa en penna och vänta tills någon böjer sig ner för att ta upp den till dig, och skrik då ”Den är min!”
- ü Ta med en kamera och ta kort på alla i hissen.
- ü Flytta ut skrivbordet i hissen och fråga alla som stiger in om de har en avtalad tid.
- ü Sätt en kartong i hörnan och när någon stiger in i hissen, fråga om de hör något som tickar.
- ü Fråga ”Kände du det?”
- ü Stå väldigt nära någon och sniffa på dem emellanåt.
- ü När hissdörrarna stänger, meddela de andra: ”Det är okej. Få inte panik. De öppnas igen.”
- ü Vifta bort flugor som inte finns.
- ü Berätta för folk att du ser deras aura.
- ü Utbrist ”Gruppkräm!” och genomför den.
- ü Grimasera smärtfullt medan du slår dig mot pannan och muttrar ”Håll käften, håll käften allihop”.
- ü Öppna din handväska eller plånbok och titta ner i den och säg ”Får ni tillräckligt med luft där nere?”
- ü Stå tyst utan att röra på dig i ett hörn med ansiktet mot väggen utan att stiga ur hissen.
- ü Stirra på en annan hisspassagerare en stund, säg sedan med skräck i rösten ”Du är en av DOM!” och backa försiktigt.
- ü □nvänd en kasperdocka som du talar genom till de andra passagerarna.
- ü Lyssna på hissväggarna med ett stetoskop.
- ü Gör explosionsljud när någon trycket på en hissknapp.
- ü Stirra och le mot en annan passagerare en stund och meddela sedan att ”Jag har nya strumpor på mig.”
- ü Rita en liten fyrkan på hissgolvet med krita och säg till de andra att ”Detta är min personliga sfär!”

En egen liten dikt:

Utan ett ord sitter jag här mållös. Väntar på orden som inte finns. Väntar på orden som inte kommer. Istället för orden finns känslorna som skriker ordlöst i ångest och frustration. Jag är berövad språket.

Utan ett ord sitter jag här känslolös. Har förträngt känslorna. Slipper ångesten och frustrationen. Jag känner inget. Åtminstone inget jag kan sätta ord på. Saknar ord. Saknar orden. Jag är berövad språket.

Orden finns där, men inte där jag vill ha dem. Vill ha dem rakt framför mig. Till förfogande. Tillgängligt. De är separerade och saknar varandra. Orden och känslorna. De är ett och borde vara ett med mig. Jag är berövad. Rånad. Bestulen.

I väntan är jag berövad. Saknar språket. Saknar själen. En känsla och ett ord ger sig till känna. Ledsen.

1999-10-10, del 218

Jag behövde vilan. Kan inte riktigt förstå vad det var som tog ut mig så i veckan som var. Okej, det är väldigt ansträngande att jobba tio timmar under en vecka. Faktiskt!

Jag tror det är resorna som tröttade. Hädanefter blir det enbart färdtjänst. För första gången testade jag färdtjänsten i fredags. Det var jobbigt att stå och vänta på en taxi när man inte vet om den kommer i tid. Men det gick bra – förutom den andra medpassageraren som tjatade om sin religiösa underhållning hon var på väg till på ett serviceboende. Men, men... Jag har ju färdtjänstkort, så jag är väl en av pensionärerna nu.

Kanske jag inte borde jobba fem dagar i veckan, kanske jag skulle samla ihop mina arbetstimmar lite och jobba varannan dag? Som det är nu så lägger jag ner mer tid på resorna än själva jobbet. Fyra timmar varannan dag är kanske bättre än två timmar varje dag?

Är detta verkligen ett skov jag har nu? Det är likadant varje gång; det tar en vecka innan jag med säkerhet kan säga vad det är. Den obehagliga domningskänslan jag har i benen är kanske den normala känslan som jag håller på att få tillbaks? Tror ju inte det, men hoppas.

Har njutit av helgen. Kanske man skulle lägga in om semester? Visst, nä! Jag är fortfarande sjukskriven. Har bara tjugofem sparade dagar att plocka ut.

Kul läsning i helgen i kvällstidningarna. En insändare: ”Jag tror inte att det kan bli ett långvarigt förhållande om man träffas via chatten”. Sagt av en 15-åring. Egen lång erfarenhet som talar?

”På tisdag passerar vi befolkningsstrecken på 6 miljarder människor”. Ja, tycker väl att det blivit många som flyttat in i min trappa den senaste tiden! Och alla får plats på Gotland. Men en och annan får räkna med att stå i ett tjärn eller på nån rauk.

Svenska nunnor har gett ut en skiva med böner och sång på svenska. Själva lyssnar de hela tiden på Benedictemunkarnas latinska version. Så klart!

Hm... tror jag ska gå och göra nåt ”kuligt”... ta spruta... *suck* Måste komma ihåg och prata med min sköterska. Det funkade inte med sprutan i fredags. Jag kan inte trycka in vätskan då det verkar vara något som tar emot. Så när jag trycker ”läcker” vätskan ut i skarven mellan spruta och kanyl. Det innebär att jag inte får i mig hela dosen. Kan inte begripa varför... Ska göra ett nytt försök nu. Ack, ja...

1999-10-11, del 219

Åhå! Man har börjat fatta! Jag läste i dag om en politiker som kommit på att det i jämställdhetsarbetet behövs män också! Tänk att man kom på det nu. I årtal har man gått in stenhårt och jobbat för att ”nu måste vi jämställa kvinnorna”. Ja? Jämställa mot vad? Männen kanske? Naturligtvis måste män och kvinnor gemensamt jobba för målet jämställdhet om det ska ge resultat. Puckon! säger jag till politikerna som inte uppdagat detta förrän nu.

Nu har jag ändrat så jag bara jobbar vissa dagar i veckan, men har samma antal arbetstimmar som vanligt – tio per vecka. Hoppas det fungerar bra så.

Jag har också ordnat med så att jag nästa vecka ska visa min sköterska hur jag tar sprutan. Något stämmer inte. Själv misstänker jag fel i tillverkningen av sprutorna. I vissa har det varit klister! Jäkla skit!

Är det så här man åker färdtjänst? Fram och tillbaka i olika krokar av staden för att hämta och lämna

andra? Jag bor i ena utkanten av staden, och jobbar i den andra utkanten. Däremellan finns det *många* som hämtas och lämnas. Ack, ja... Ganska kul när jag hämtas på jobbet och taxichaffisen ropar "Nilsson till Näsby". Jag heter ju inte riktigt Nilsson eller bor inte riktigt på Näsby. Men nära nog.

*A friend is someone we turn to
when our spirits needs a lift.*

*A friend is someone we treasure
for our friendship is a gift.*

*A friend is someone who fills our lives
with beauty, joy and grace*

*And makes the whole world we live in
a better and happier place.*

~~okänd~~

Jag är stressad. Funderar mer och mer på om jag faktiskt inte var utbränd trots allt av jobbet innan jag fick diagnosen ms. Alla symtomen fanns där med nedstämdhet, trötthet, apati och så vidare. Jag gick så många år som vikarierande "resurs" utan fast plats i tillvaron. Jag avskydde det men kunde inte göra något åt situationen. Jag försökte på alla tänkbara sätt. Jag mådde inte bra och sa det också, men då var jag bara "gnällig". Som man[4] ska man[5] klara allt. Nu har jag varit sjukskriven större delen av detta år. Det har varit lugnt – för själen. Att ha ms är knappast någon skön semester, men jag har kommit ner i varv. Tills nu. Återigen känner jag stressen trots att mina arbetsuppgifter och alla andra förutsättningar ändrats till det bättre. Det är själva arbetsplatsen och tanken på att ta dit som får mig stressad. Hur jag ska komma till rätta med det vet jag inte. Eftersom jag arbetsprövar, eller nästan åtminstone, så skulle jag kunnat vara på ett annat ställe än min gamla arbetsplats. Men det tror jag hade varit värre. Det är en trygghet i att vara känd på jobbet och vara förtrogen med lokalerna, personalen och rutinerna. Ett nytt ställe hade bara skapat mer problem än ro. Det enda jag tänker på gällande min nuvarande arbetsplats är om/när jag blir rejält försämrad. Jag vill inte att de ska se min fysiska försämring. De har något att jämföra med – då jag var frisk – och det syns på hela deras attityd till mig. De betar sig annorlunda, men inte på rätt sätt. Det är mer "stackare" än "vi förstår, hjälper och stöttar dig". Jag – stingslig? Vet ej.

-

-

1999-10-12, del 220

Halloween i på gång i Amerikat...

Den förbannade PUL-lagen ska äntligen ändras. Det hurrar jag för. Hurra! Jo, i dag sa man på nyheterna att man ska lätta lite på PUL-lagen som styr vad man får och inte får skriva/göra på Internet. Äntligen ska det bli fullt lagligt att skriva ut namn på personer. Naturligtvis får man fortfarande inte göra personpåhopp eller förlöjliga personerna. Om de sedan redan gjort sig löjliga får de själva skylla sig. Dessutom ska ringa brott avkriminaliseras, vad nu det kommer att innebära. Ny lag ska gälla från årsskiftet. Om man redan före lagens tillträde skrivit ett personnamn så gäller den nya lagen bakåt i tiden också. Bra! Eloge till ändringen!

Varje dag tittar jag på TV4 och Oprah Winfrey Show. Dagens program kommer i repris morgonen efter. I dag handlade det om människor som fått sparken från sina jobb med anledning av vad de haft på sin hemsida eller gjort på sin fritid. Mycket bra program, men usch så konservativa och trångsynta de kan vara. Två par hade lagt ut privata nakenbilder på sina hemsidor. Det hade de fått sparken för. Det tycker jag är för jäkligt. Först och främst måste man bortse från ens egna moraliska synpunkter, men det är fruktansvärt när arbetsgivaren går in och dikterar ens privata liv som man lever privat på ens egna privata fritid (om det är lagligt det man gör). Det kan jag intyga om! Finns de som inte pratar eller hälsar på mig på jobbet bara för att jag skriver dagbok – eller rättare sagt det jag skriver om. Men jag vidhåller yttrandefriheten och åsiktsfriheten. Varför skulle ens privata liv, tankar och handlingar påverka arbetet? Jag vet inte, men på den arbetsgivare som lägger sig i sådant här, skulle jag vilja köra upp en *censur* hårt i *censur* och vrida om *censur* *censur* *censur*! Vi är väl ändå inte längre livegna? Demokrati eller diktatur?

Jobbade fyra timmar i dag. Det gick bra det också. Skönt med fridag i morgon. Jag är inte så förtjust i att behöva gå sjukskriven ständigt och jämt. Helst när jag inte känner mig sjuk. Fast jag *är* sjuk. Det är svårt att förklara. Om jag är genomförkyld och inte kan jobba är jag också sjuk. Men på ett annat sätt. Då har jag så påtagliga besvär så det är besvärligt att jobba. Att ha ms är också besvärligt med påtagliga besvär, men de besvären är ”bara” handikappande och går att lösa med hjälpmedel. Hoppas inte Försäkringskassan ser detta och säger ”men det *står* ju att du inte känner dig sjuk – alltså är du inte sjuk”. Jag är lite orolig inför alla utredningarna som kommer nu när det ska planeras för min framtid på arbetsmarknaden. Jag har ingen erfarenhet av hur tungrovt det kan vara – eller om det är lätt och enkelt. Det enda jag vet är vad min far fick genomgå när han blev sjuk, och hur illa behandlad han blev av olika instanser. Arbetsgivaren krävde att han sa upp sig från sitt jobb när han var sjukskriven, Försäkringskassan krävde att han skulle genomgå en (kontroversiell) operation där det fanns 50 % chans att han blev frisk och 50 % chans att han blev rullstolsbunden/sängliggande. Han valde inte operationen, så därför kan han nu röra sig och gå någorlunda hjälpligt med svåra smärtor. Lille far är född med en ryggkota för mycket som klämmer nerverna till benen. Tack vare ett starkt fack och en läkare med skinn på näsan har han sedan en del år sjukpension. Eller var det förtidspension? Jag kommer inte ihåg vilket. Hoppas jag slipper hans erfarenheter av långa och svåra förlopp med byråkratin.

Jag missade Norra magasinet på teven i går kväll. Hoppas jag kommer ihåg reprisen. Det handlade om felbehandlingar i sjukvården. Någon sa att det bl.a. handlade om en kvinna med fibromyalgi som inte fått det erkänt som sjukdom. Läkaren (på Försäkringskassan?) ”trodde” inte på diagnosen fibromyalgi. Därför går kvinnan på socialbidrag, för någon sjukersättning kan hon inte få. Hon är så sjuk att hon inte *kan* arbeta, varav socialbidragstagandet. För jäkligt! Det gäller alltså att ha ”rätt” sjukdom och hitta rätt läkare. Tydligen handlade programmet också om ett ärende här i staden. Man intervjuade en av mina läkare, som jag är patient hos alltså. Han är trevlig och klok. Att han är dansk behöver jag väl inte säga. Det är liksom underförstått med trevliga och kloka människor att de är från Danmark... eller är skåningar.

Genast när jag hörde om militärkuppen i Pakistan tänkte jag ”Gud, nu blir det krig med Indien”. Hoppas inte det händer. Båda länderna har kärnvapen. De verkar avsky varandra. Nu förstår ni kanske varför Sverige och Danmark inte har kärnvapen? Vi är ju grannländer, med betoning på ”grann”. Fast i och för

sig har vi ju Barsebäck strategiskt placerat. Eh, jag blev visst lite plump där på slutet. Allvarligt talat, måtte det inte hända något mellan Pakistan eller Indien. Och varför har så många kärnvapen i länder som Pakistan, Iran, Irak[6], Indien och Kina? Det är i samma hörn av världen och de verkar inte kunna dra jämt med varandra. Jag vill inte tro att mänskligheten härstammar från de trakterna. Det verkar ju inte precis vara något paradiset där

FN-tjänstemannen som dödades är också en hemsk historia. Det var hans första dag, han går ut från hotellet, någon frågar efter vad klockan är, han svarar på "fel" språk och lynchas till döds av ett gäng 16-17-åringar som tillslut skjuter ihjäl honom.

I går tog TV3 Direkt[7] upp en annan nyhet som många kanske redan hört. Den nyheten är verkligen en kontrast mot de två första jag nämnde. En man var på Ge-Kå:s (klädaaffären) i Ullared. Han hade i kundvagnen lagt sin videokamera. Eftersom det är så trångt i den affären så var det ingen som reagerade på att han körde upp vagnen i häcken på kvinnor. För det var det han gjorde... filmade kvinnors rumpor ur grodperspektiv upp under kjolen. Det värsta tyckte jag var att filmen visades på TV3. Jag fick se många trosbeklädda rumpor. Undrar om jag kände någon. Jag känner flera i veckan som är där och handlar. Dock verkade ingen trosa bekant. Man intervjuade några kvinnor som mest bara skrattade och undrade om han inte hade något liv eller hade något bättre för sig. Självt skyller mannen på att han inte ville lämna kameran i bilen och att den "förmodligen" slagit på sig av sig självt. Jaja... Undrar om han inte får böter för ofredande? Vi får väl se vad domen säger.

Jag kan egentligen inte äta frukost då jag mår illa av att äta på morgonen. Dock har jag lärt mig att åtminstone äta lite flingor, men jag tröttnar så fort på dem. Så i dag provade jag en ny sort. Jag fick en leksak i flingpaketet. Jag fick en fin plastbyst av Obi-Wan Kenobi (Stjärnornas krig). Funderar att ha den som prydnad på jobbet, men tänk om någon stjälar den? Hu, hemska tanke!

Har ikväll skrattat gott åt Ally McBeal. Det blev tjejslagsmål mellan Ally, Georgia, Nellie och Ling. På unisextoalettens golv. Och genast kommer Elaine inrusande med videokamera och filmar förnöjt. Så klart!

Hm, det verkar populärt med videokameror?

1999-10-13, del 221

I dag fick jag mitt nya färdtjänstkort. Så nu har jag två och vet inte riktigt skillnaden. Men jag ska nu kunna resa "gratis" till jobbet för endast 230 kronor per månad. Jo, i jämförelse är det gratis när det annars hade kostat mig 800 kronor att åka de där tre kilometerna som brukar bli ett par mil runt i stan

innan man är framme.

Jag satt och läste i dag om elektrisk fotboja som man kan få istället för att avtjäna straffet på anstalt. Man kan begära fotboja om straffet är mindre än tre månader. Då får man vara i hemmet, man får fortsätta ta till arbetet, man får söka sjukvård och uträtta viktiga ärenden. Att ha ms kan jämföras med den elektriska fotbojan. Skillnaden är att jag dömts till ett livstidsstraff. Och min boja är en sådan där klassisk järnkula i kedja, ni vet. Ja, åtminstone känns det så. Jag är väldigt tung i benen just nu och det är svårt att lyfta på fötterna. Förra veckan blev jag sämre när jag började jobba, men det har hållit sig konstant – inte blivit bättre eller sämre än så.

Är det fler än jag som undrat över följande?

- När en agnostiker dör, kommer han till ”det stora kansket”?
- När all trafik står stilla, varför kallas det då för rusningstrafik?
- Råkade Houdini någonsin låsa in nycklarna i bilen?
- Om det fanns en klubb för de som sköt upp allting, skulle de någonsin hålla ett möte?
- Om tiden läker alla sår, varför ändras då aldrig naveln?
- Om en advokat och en politiker höll på att drunkna och du bara kunde rädda en av dem, skulle du gå på lunch eller läsa klart tidningen?
- Är det inte konstigt att samma personer som skrattar åt spådomar tar ekonomiska analyser på dödligt allvar?
- Om en genetikforskare korsade en sebra med en kyckling, skulle det då bli en fyrbent kyckling med streckkod?
- Om hela världen är en scen, var sitter publiken och vilka är de?
- Är det möjligt att ha déjà vu samtidigt som man har amnesi?
- Hur vet man att det är dags att stämma säckpipan?

Ovan är en stulen lista.

1999-10-14, del 222

Det klagas och det gnälls över färdtjänsten i staden så man baxnar när man läser alla insändarna i morgontidningen. Och det är inte särskilt konstruktiv kritik heller som framförs, och jag är så trött på det. Det är inget fel på färdtjänsten! Enligt min erfarenhet har de skött sig och är trevliga, även om jag ibland höjer lite lätt på ögonbrynet när jag åker land och rike runt för att komma tre kilometer. De som klagar är representanter för diverse intresseorganisationer och de klagar ständigt och jämt. Det är därför jag inte gått med i någon handkappsorganisation. Många väljer att inte gå med i de lokalavdelningar som finns i staden utan söker sig till lokalavdelningarna i grannkommunen. Gissa varför! Många har frågat mig varför jag inte går med i XXX eller XXX, men jag svarar ”över min livlösa lekamen”. Visst ska dessa organisationer se till medlemmarnas bästa, men lite mer konstruktiva får de vara om man ska ta dem på allvar. Man kan inte ständigt skrika att vi betalar skatt för det och det och kräver det och det. Påminner lite om småunge i godisaffär.

Det finns fler saker jag blir upprörd över. I går blev jag så förbannad att jag skrev ett långt brev på engelska och skickade till den amerikanske ms-listan. För att lätta upp stämningen skickas det väldigt många roliga historier. En del bra, en del mindre bra. Men skämt som skämt. Vissa har tagit så illa vid sig att de gått ur listan. De tål inte skämt om t.ex. advokater. Då tänkte jag till. Ingen försvarade nämligen de som varit snälla nog att dela med sig av något kul. Det tog fyr i helsike. På ett bra sätt, för jag fick med mig många som höll med mig. Tål man inte skämt så behöver man inte öppna det mejl som heter Skämt, utan man kan trycka *Delete* direkt. Nu väntar jag bara att någon ska klaga på mig som startade stödaktiven för humoristiska människor – mer humorlösa idioter. Fast så skrev jag inte. Det jag mest påpekade var att man inte kan eller ska göra en stor sak av ett skämt som någon skickat i all välmening. Väldigt småaktigt att gå och reta upp sig över ett skämt som man inte själv tyckte var roligt. Då har man inte mycket till liv om det retar en.

I natt hade jag min första eller andra ms-dröm. I vanliga fall när jag drömmer så är jag som vanlig, går som vanligt och är frisk. Men i natt drömde jag alltså om att jag hade ms och jag var i badhuset och simmade. Lite konstigt med tanke på att jag inte kan simma. Dessutom hade jag en personlig tränare, för detta var ms-övningar i vatten. Tränaren var George Clooney. Hur han nu kom in i handlingen egentligen? Kanske för att han spelar läkare i "ER" (Cityakuten) på teve då detta var sjukdomsrelaterat? Hm... Förmodligen är där många som nu blev avundsjuka över att jag drömde om honom.

Då har man jobbat klart för denna vecka. Nästa vecka är det måndag, tisdag och fredag som gäller. Och så ska jag på en massa möten igen. Tur jag hann få färdtjänst nu till alla aktiviteter. Höstarna är alltid fullbokade.

Min sköterska föreslåg i dag att jag skulle ha andra kanyler när jag stack mig. Jag har 12 mm långa kanyler. Hon föreslåg nu ett byte till 20 mm. Det skulle innebära att jag kanske slapp utslagen då jag reagerar på sprutans innehåll. Men jag tycker det är ett stort steg från 12 till 20 mm, när det som nu emellanåt tar emot på 12 mm. Jag avvaktar.

1999-10-15, del 223

Har ni också fått uppfattningen av att jag irrar mig mycket över ganska dumma saker? Jag vill inte tro att det skulle beropa dåligt självförtroende. Nja, snarare för att jag är konflikträdd. Här brusar jag upp på ett helt annat sätt och kan vara kritisk då jag känner mig lite mer anonym i dagboken. Dock är det inte för att skapa konflikter, utan med min dagbok skriver jag om sådant som påverkar mig. Jag tänker på gårdagen då jag skrev om färdtjänstklagandet och hur jag skrev ett argt brev till den amerikanske ms-listan. Det kan uppfattas som provocerande, och nu är jag smått nervös och rädd för responsen då jag inte irkar gå in i en försvarsställning även om jag vidhåller det jag skrev.

I dag var det svar på tal i morgontidningen angående färdtjänstresorna. Det gillade jag då merparten svarade och kunde vara dels självkritisk men också peka på problemen som skapades av resenärerna

själva. Äntligen en vettig människa som kunde argumentera och dra fram för- och nackdelar. Ibland måste man kunna ta steget bakåt för att få överblicken av situationen. Det gäller i alla lägen – att kunna vara självkritisk.

På ms-listan dröppar det förtfarande in svar på det jag skrev. Än har jag enbart fått medhåll, och det är jag tacksam för. Det jag irrar mig mest över där är att listägaren kan kasta ut mig p.g.a. det jag skrev. Men det hoppas jag inte på. Då får alla uteslutas då de hållit med mig.

Visste ni att...

- Det första paret som på teve visades i sängen tillsammans var Fred och Wilma Flinta?
- Caca-Cla från början var grön?
- Män kan läsa mindre text men att kvinnor hör bättre?
- Intelligentare människor har mer zink och kopper i håret än andra?
- Världens yngsta föräldrar blev en åtta- och nitåring år 1910?
- Den yngsta påven var bara elva år?
- Om en staty i parken föreställer en person på häst, och hästen har två hovar i luften, betyder det att personen i fråga dog i krig. Om hästen har en hov i luften dog personen av en skada orsakad av kriget. Om hästen står med alla benen i marken dog personen av en naturlig död.

Fakta...

- Vad har skottsäker väst, brandstege och laserskrivare gemensamt?
 - De uppfanns av kvinnor.
- Vilken är den enda matprodukt som aldrig blir förstörd?
 - Hönung.

Grattis säger jag till Rensentaggen och Renny som i dag fick en dotter!

Konstigt nog har jag blivit förkyld. Även om jag som ms:are har svårare att bli förkyld så innebär det att jag ändå kan bli det – och blev det nu.

Jag fick en liten tankeställare i dag när jag tittade på teve. Vi säger att vi alla lever tillsammans i samma värld. Ja, fysiskt kanske men inte i övrigt. Varje kultur är sin egen värld, och varje enskild människa uppfattar världen på sitt eget sätt. Hur ska vi kunna leva i harmoni tillsammans när våra världar är så olika? Det är väldigt naivt att önska världsfred och förståelse. Då kan man bara hoppas på respekten för varandra. Därför tycker jag också det är så fel att USA och NATO agerar världspolis då de egentligen agerar polis för en värdering som bara finns i en av många delar av världen. Jag tror förtfarande på FN som organisationen som binder ihop våra världar. Nyckelordet är nog respekt för att få det att fungera.

Det finns inga rätt eller fel. Bara annorlunda synvinklar.

1999-10-16, del 224

Jag känner att jag måste få försätta att referera till den lokala morgentidningen. Egentligen förstår jag inte hur jag klarade mig utan Kristianstadsbladet tidigare. Det är ingen "stora" tidning, men tryckt riktigt emellanåt.

Det är så tryckt synd om en kvinna i staden. Någon tillverkar hembränd sprit i hennes lägenhet. Grannarna hade larmat polisen eftersom det luktade mäk i trappan. Hon hade inget med anläggningen att göra som var mitterad i badrummet. En flyktigt bekant hade lämnat det hos henne kvällen innan då hon passade på att ta en promenad. Tyvärr kan hon inte peka ut den bekante då hon inte vet vem det är. Vid frågan om inget tillhörde henne så pekade hon ut en termometer (mitterad på hembränningsapparaten) som hennes. Pjåkvännen har dessutom aldrig sett anläggningen. Jag kan inte förstå hur skyldiga människor kan drabbas på detta sätt! Och vilka hemska kriminaltekniker som påstår att det i lägenheten tillverkats minst 500 liter sprit senaste halvåret! Känslor?

Rubriken i tidningen var "Polisen sprängde spritfabrik". Tänk vad kul det hade varit om det faktiskt gått det?! *kaka* Väx med skiten! Det är så tryckt vanligt med hembränning, helst i dessa trakter. Jag vet inte hur många hus som brunnit ner då hembränningsapparaten faktiskt exploderat utan att polisen varit inblandad vid det tillfället. Det är hemskt, men jag tror faktiskt att jag på ett telefonsamtal kan ordna fram lite hembränt i en femlitersdunk för en hundring. Alltså, jag tror. Jag vet inte och tänker inte ens försöka. Och nej, jag känner ingen, och misstänker heller ingen för hembränning. Heter det inte att man genom fem personer/samtal kan nå vem som helst i världen?

Ännu en insändare i tidningen om färdtjänsten. Det gillar jag. För det har blivit diskussion. En taxichaufför är väldigt kritisk till hur färdtjänsten utnyttjas och missbrukas. Många gånger får de hjälpa folk in i hemmen, trots att de inte får enligt rådande lagar och bestämmelser. Det finns inga försäkringar som gäller för chauffören om något händer. Hemtjänsten ska ta över då passageraren lämnas, om inte denne själv kan ta sig in. Chauffören ska bara lämna. Frågan var i dag vad han/hon (chauffören) skulle göra egentligen? Dumpa den rullstolbundne ute, köra iväg och hoppas på att passageraren själv kunde ta vara på sig? Ja! säger jag. Gör det! Den handikappade kan ju ha en mobiltelefon (det har jag) med sig. Om inte hemtjänsten finns på plats, kan man ringa Räddningstjänsten (brandkåren) för att få hjälp i denna nödsituation. Räddningen kan Räddningstjänst skicka till kommunens hemtjänst. Ett alldeles utmärkt förslag, tycker jag.

Ännu

en titel för jämställdheten. Arbetsgivaren behöver inte lämna ut löneuppgifter om enskilda anställda. Då kan man inte komma till rätta med skeva lönesättningar män och kvinnor emellan. Ett stort BU och BLÅ!

Feghet av arbetsgivarna. Hm, jag tror jag vet varför kvinnor har sämre lön än män. Mellanskillnaden används förmödligen till fallskärmsavtalen och "representativiteten" på diverse pörrklubbar. Ingen som tänkt på det?

Nix, nu ska jag gå och göra något kul. Tror jag ska gå och diska.

Nu har jag tittat på Nörra Magasinet som jag missade innan i veckan. Fick se min läkare, och han sa många klaka saker. Som att patienter kommer att dra upp ärenden i rätterna om inte vården och den enskilde läkaren kan erkänna att ett fel begåtts eller att man gjort en felbehandling. Finns det något som är så kränkande som att inte bli trödd eller bara bli nöchalerad av den läkare som man gett sitt förtröende till? Det fanns i repertoget också en väldigt klak läkare, en professor närmare bestämt. Vem som har rätt eller rätt vet jag inte, men som sagt; man måste kunna be om ursäkt och erkänna ett fel.

Rent generellt så är jag livrädd för professorer i sjukvården. Jag skulle aldrig vilja bli behandlad av en sådan. Är man professor är sannolikheten stor att man inte arbetat i den direkta vården på kanske fyrtyr år. Man har kanske ett stort kunnande, men saknar den dagliga erfarenheten och rutinen. Ska man bli opererad ska man helst bli det av en OT-läkare (som går utbildning) med överinseende av en erfaren kirurg. En OT-läkare är nämligen så försiktig, så ären brukar bli väldigt fina efteråt. De är väldigt nögranna.

Ännu en gång diskuteras det om att kvinnor inte deltar i medicinska undersökningar. Det har jag vetat länge. Kvinnor med hjärtinfarkt har inte samma effekt av medicinen som de manliga patienterna.
 Inledning: Medicinen är inte utprovad på kvinnor. Det finns gynekologiska preparat som inte är testade på kvinnor, men väl på män.
 Inledning: Jag vet inte. Ofta skylls det på i undersökningar att man inte kan använda kvinnor p.g.a. menscykel, annörlunda ämnesomsättning och så vidare. Urlöjligt! Om det nu är så stor skillnad på män och kvinnor, hur vore det då om man hade två olika undersökningsgrupper för preparatet? En med och för män, och en motsvarande för kvinnor. Det kan möjligt vara en penningfråga. För pengar finns det gott om.

Läkemedelsföretagen som tar så mycket betalt för sina mediciner har nämligen råd med att bjuda sjukvården (om vi frågar) på julbord och en massa reklampennor (som jag tacksamt tar emot). Förresten är det inte konstigt att vården går back i budgeten. Det stora minustecknet är nämligen läkemedelskostnaderna. Patienten har inte råd med den dyra medicinen, därför får vården betala mellanskillnaden mellan högkostnadspriset och den kostnad läkemedelsföretaget begärt. Inte konstigt att läkemedelsindustrin går med vinst. Är man smart ska man satsa sin surt förvärvade inkomst på aktier i just läkemedelsföretagen. Misstänker att den industrin är lika hagalen som tobaks- och vapenindustrin. Fast vad vet jag? När jag tänker efter så behöver jag inte veta något för att det ska vara sant.

1999-10-18, del 225

Vad i all sina dar var det för reklam jag såg på teven i går kväll?! Innan man hann visa produkten låg jag

dubbelvikt i kramper på golv. Ja, av skratt förmådar jag. En dubbad kvinna sjunker ner i soffan och säger något om att hon hade gäster kvällen innan. Och så plötsligt rynkar hon gillande på näsan och säger ”men soffan luktar som om gästerna var kvar”. De måste ha luktat hästskit så som hon frynte. Vem i helskotta skriver dessa minnesvärda, men ack så dåliga repliker? Ibland kommer man ihåg produkten som det görs reklam för, men oftast inte. Dock lär jag aldrig glömma hårschampo som var för tio år sedan då killen hämtade sin flickvän i Fökan:

– Hej, ledsen att jag är sen.

– Äsch, det gör inget!

(Killen tar hennes väska och sätter in den i bilen och fram ur väskan tittar schampo)

– Clearasil mjällschampo... men... **du** har ju inte mjäll!

– Nä, just det... men det har du! (Säger flickvännen medan hon stryker bort pöjkvännens mjäll från hans axlar).

Jag såg på fyrans långfilm i går som var The Long kiss goodnight. Hyfsad action-rulle, men väldigt realistisk. Som alla filmer brukar vara, med andra ord. Huvudpersonerna genomborrade av kulhål genom de vitala organen i bälgen. Ändå fortsätter de trots att de förmodligen inte hade något blod kvar i kroppen. Och allt slutar lyckligt, de överlever och har inte ett ärr. Men Renny Harlins filmer är bra, och det är inte bara min finska ådra som talar.

Blev sur i dag igen. Någon från jobbet hade varit inne på min hemsida. Jag är alltid så nyfiken på vem det kan vara – enda tills jag kom på att det var jag själv som var inne och kollade läget när jag hade lunch i dag. ”Mitt minne är ofattande men dimmigt”.

Gud, vad jag saknar att få skriva en journal på jobbet. Tyvärr lär det dröja. Om jag någonsin får det. Det jag gör nu på jobbet ska vara ”anpassat” till mina behov och önskemål. Men jag vet inte. Jag fick det jag fick, och det är svårt. V någon mystisk anledning så kan jag skriva på tangentbordet till en dator, men inte slå på siffertangenterna. Det är min dåliga fingermotrik som ställer till det. Nästa vecka är det möte med rehabgruppen, och då ska det diskuteras vad jag tror mig kunna göra i framtiden. Ja, jag har ingen aning. Det värsta är att jag ser förskämt pigg ut, och det ligger mig i fatet. Redan nu gör det att man ifrågasätter mig. Bara man inte frågar mig på mötet i nästa vecka hur det går att arbeta med mina ursprungliga uppgifter. Vad ska jag svara? ”Jag vet inte för jag har inte fått pröva på ännu”. Så är det väl när man ständigt är beredd på det värsta. Det måste man om man inte vill bli besviken. Tror det värsta. Jag är övertygad om att man drar in min sjukskrivning, tvingar mig till saker jag inte vill eller kan på jobbet, att jag aldrig får lägenhet på markplan, att man spärrat min tillgång till min hemsida, att sprutorna inte hjälper, att man vill att jag lämnar tillbaks datorn till arbetsgivaren, att man drar in färdtjänsten och så vidare. Paradox? Jag?! Nä, men jag har ingen tilltro till någon eller något. Det skulle tyda på att jag någon gång blivit besviken över något, och aldrig kommit över det. Hm, vad skulle det vara? När jag tänker efter så har jag förträngda minnen. Jag kommer inte ihåg något från det jag var 15 till 19 år. De minnena är försvunna. På riktigt. Vuxenlivet blev en besvikelse? Turbulens. Oviskärming. Något. Och plötsligt skriver jag i stackat

Jag har tidigare skrivit om den amerikanske ms-listan där det blev ett jökla liv över att folk inte tålde rökiga historier. Det lugnade ner sig efter mitt arga brev och listägaren sa sig vara stolt över att vi på listan

själva kunde handskas med situationen då känslorna gick höga. Nu skämtas det friskt igen. Om bindor och tamponger. Inte en man har vågat lägga sig i det. Dock har det handlat om verkliga historier. En kvinnas lilla dotter hade hittat bindor och sedan gått och klistrat upp det på husets ytterväggar. En hel natt gick den arma modern runt och plockade ner bindor samtidigt som hon skyggt sneglade mot grannarnas hus. Vad detta har med ms att göra har jag ännu inte kommit på. Jo, för ett ögonblick tänkte vi alla på något annat än ms.

Jag är så stolt över mig själv! Jag har börjat gå utan krycka i affären. Det är precis lagom att gå en runda där. Efteråt släpar jag höger fot i marken, orkar inte lyfta den. Dock tror jag detta är bra träning. Vågar knappt skriva att jag ännu inte kontaktat sjukgymnasten för träning. Skulle ha börjat för två tre månader sedan. Men det är ångesten över telefoner som får mig att skygga.

På tal om telefoner: Lille far beklagade sig över en av extratelefonerna hemma hos honom. Den som han haft i trettio år. Sladdarna hängde lite konstigt ut ur luren och det var lite dåligt ljud. Anledningen är förmodligen den att jag som liten hängde i sladden och ville prata med den som pärenen pratade med. Då gillade jag minsann att prata i telefon! Så till den milda grad att jag brukade slå ett nummer på måfå och prata med den som svarade. Är det åthutningarna som gjort att jag inte gillar telefoner? Dock tycker jag att lille far kan köpa ny telefon så här trettio år senare. Risken är inte stor att jag kommer hem till honom och drar ut innandömet ur luren.

Jag har gjort något olagligt i dag! Jag smög mig in i journalarkivet och norpade min egen journal. Och läste i den! Utan läkares godkännande! Fast det är inte så farligt. Jag läste inte det senaste i den. För det vill jag inte. Och får inte. Nä, anledningen var att jag behövde en kopia på ett gammalt sjukintyg som jag slarvat bort. Varför be någon annan fixa kopian när jag som patient ändå hade fått ringa till mig själv och begära kopian? Förvirrat? Tja. Det mesta som står i min journal har jag själv fått skriva eftersom jag är sekreterare där jag också är patient. Snacka om att sitta på två stolar. Är kluven. Schizofren, tror jag. Eftersom rösterna i mitt huvud bemöter mig med tystnad, så vet jag inte om jag är schizo.

Aaargh!!! Vad gör man när man har 4 500 mejl och inte vill radera? Nu skulle man haft en cd-brännare. Vill inte genom datorhaveri förlora en massa mejl. Trots allt har jag säkert raderat 5 000 mejl redan. Men en del vill jag kunna gå tillbaks till, även om det börjar bli svåröverskådligt.

Shit! Jag har tagit Alvedon men biverkningarna av sprutan börjar ge sig till känna ändå. Har tagit spruta nr 21 i kväll. (Intresseklubben antecknar) Måste lägga mig. Synd. Jag hade kunnat spåna i timmar.

Tisdag 1999-10-19 kl 08.30

Redan innan jag lade mig igår kväll kände jag att biverkningen av sprutan höll på att bryta igenom. Vad gör man då? Jag kunde ju inte ta mer Alvedon, så det vara bara att lägga sig och hoppas på att man sov sig igenom eländet. Trodde jag, ja! Mått dåligt hela natten med frossa. Inget farligt men obehagligt.

Innan jag stängde av datorn igår fick jag också veta att det var hem3 hos Passagen som strulade. Än vet jag inte om det löst sig. Får väl prova igen.

Ikväll ska några från jobbet träffas och snacka skit. Jag vet inte om jag berättat det tidigare i dagboken, men vi är fem stycken från jobbet som några gånger om året träffas över en middag och har kul. På jobbet har vi kanske inte mycket gemensamt, då många där höjer på ögonen när de hör att vi träffas på fritiden. Jag tycker det är ganska befriande med våra träffar.

Får väl se om jag återkommer under dagen, eller om det fortfarande är svårt att uppdatera. Det är mycket att läsa här nu... 😊

Tisdag 1999-10-19 kl 16.30

I eftermiddags kunde jag äntligen lägga ut min dagbok. Tja, dagbok och dagbok... detta har inget med böcker att göra. Snarare dagliga anteckningar. Att jag kallar det för "typ" är för att jag skriver så mycket som är rena svamlet. I vilken normal dagbok (inte nätdagbok) länkar man, skickar hälsningar, får respons på det skrivna osv? Jag har nog skrivit det tidigare, att jag vill bli mer personlig här än vad jag är. Men att det inte funkar eftersom man inte har någon kontroll över läsaren och spridningen. Ändå tror jag att jag är mer personlig här än vad jag är i verkligheten. Vill man komma mig nära ska man läsa här. Mitt sanna jag lyser igenom mer här än om man träffat mig i verkligheten. Då uppfattas jag som tyst och inte alltför elak. Det är här hornen skaver. 😊 Det är här jag säger vad jag tycker och tänker. I verkliga livet ger jag inga komplimanger, *kraaamar* ingen, skrattar inte deomoniskt... Dock är det ärligt menat när jag här gör allt det jag inte *vågar* (?) i verkliga livet. Det enda jag har gemensamt här på datorn och "in real life", är att jag är lika osammanhängande och trasslar in mig i förvirrade tankebanor. Så förmodligen är det min grundläggande personlighet – förvirringen.

Äntligen har jag fått första numret av Dagens medicin. Ack, ja... jag orkar inte länka till deras hemsida. Men det är www och så skriver man ihop deras titel och avslutar med .se ni vet. Jag har tidigare haft tidningen men fick nu ett bra prenumerationserbjudande. Det är en tidning jag gillar mycket då den handlar om sjukvården. Tyvärr svamlar man lite väl mycket om läkare och sköterskor och glömmer alla andra kategorier i sjukvården. Idag skrev man om att nästan hälften av alla läkare och sköterskor funderar på att lämna vården helt och hållet. Ingen är förvånad. Inte jag, inte facken, inte de anställda, inte arbetsgivaren. Det har verkligen varit down-hill i över tio år. Finns bara en anledning; besparingar. Det är ett politiskt mantra. Um, um, um, besparingar, um, um, um *kling-kling* och saffransgula lakan. Det sjukaste tycker jag nog är att man interdebiterar varandra till höger och vänster. Ur samma budget betalar man för varandras varor och tjänster. Det innebär merjobb som är ganska onödigt. Fast det finns något ännu sjukare ändå. Sköterskor säger upp sig, hamnar i bemanningsföretag och går tillbaks till sitt gamla jobb för flera tusen kronor mer. Ur den kassa man säger sig inte kunna betala de anställda anständiga löner kan man betala bemanningsföretagen.

En liten journalgroda (hämtat från Dagens medicin).

Anamnes: Manden slår kvinden. Kvinden gråder. Frågeställning: Problemer?

Okej, den var inte på svenska, men lite danska förstår väl alla?

Nix pix, nu måste jag kila. Har inte gjort något vettigt idag. Har sovit hela dagen. Nattens biverkning tog verkligen ut mig helt och hållet. Skönt att jag inte ska på sprutan igen förrän imorgon. Ha det! Eller som vi säger på engelska; have it!

Onsdag 1999-10-20 kl 01.15

Bara så ni vet... Mitt kungadöme finns geografiskt sett. Alla likheter med Skåne är ren tillfällighet. Säger jag, ja. För jag vill ju inte skrämma de som ännu inte förstått att jag mycket snart kommer att härska här. Bwahahaha! *hornen skaver* Än har jag inte uppdaterat min Skauland-sida. Idétorka. Funderar på om jag ändå inte ska ha en nationalsång. Jo, en sådan ska jag skriva. Eller om jag skulle skriva en ny Kungssången? Hm... jag har himla bra idéer emellanåt. Kanske idétorkan håller på att försvinna? Jag får spåna vidare... Var rädda! Väldigt rädda! Bwahahaha...

Onsdag 1999-10-20 kl 11.30

”Hur i helskotta kan man glömma att man intervjuats av en tidning?!”

Jaaa? Vadå? Det är väl lätt gjort! *blasé* Jo, jag tycker nog själv att det är lite fnissvarning över det hela – att man ser ett nyhetsvärde bara för att jag är man i kvinnodominerat arbete. Det är knappast så att jag är banbrytare på något sätt. Och knappast den förste eller siste mannen som blev läkarsekreterare. Hm... då har jag hittills varit med i Dagens medicin, SKTF-tidningen och Läkarsekreteraren. *bockar av listan* Lokaltidningen har inte intervjuat mig och inte heller Vänt i häcken. *missräkning* Så ni ser! King Jontas af Scaulandh gör rubriker. Bwahahaha!

Usch! Näää! Hornen har de senaste dagarna börjat skava lite väl påtagligt trots att jag filar dem varje kväll före sänggående.

Jag hade det väldigt trevligt igår kväll. Några arbetskamrater och jag åt middag tillsammans hemma hos en. Vi har alltid så givande diskussion om väsentligheter. Ibland lätt skvaller, eller lite allmänt sladder och emellanåt rent förtal. Å så jämförde vi våra mobiltelefoner. Min var störst. Yes! *gör vågen och slår knogarna i taket*

Hm... såg en hemsidetävling som jag funderar på att delta i. Dock är inte tävlingen för allmänheten. Trist att det var så dålig info om tävlingen. Jag blundar och chansar och lyckas kanske göra ett bidrag. Undrar bara vart man ska skicka bidraget. Ja, så dålig info var det! 😊 Och ingen dead-line?

Jag är väldigt sugen på inlines-åkning. Som liten parvel var jag en baddare på gamla hederliga rullskridskor. Ja, förutom att jag brukade ramla och skada mig, men det hör väl till. En och annan stöt kan väl skallen tåla. Som om jag skulle fått några men. *fnys* Men det ser kanske konstigt ut om man på inlines använder två kryckor? Kanske det då inte väcker så mycket uppmärksamhet om man har rullskidor och stavar... *funderar*

Ack ja, vilka hjärnsläpp jag har. Eller är jag bara hjärnslapp? Kan det vara hjärnbristanemi? (om ni inte fattade – ta bort bokstaven ”h” så blir det rätt)

Journalgrodor gillar jag. Här kommer några jag fått i mejlen. Dock har jag översatt dem från engelska språket.

- Patienten har bröstsmärtor om hon ligger på vänster sida i över ett år.
- Andra dagen var knät bättre och på tredje dagen hade det försvunnit helt.
- Hon hade ingen stelhet eller frysskakningar, men hennes man intygar att hon var väldigt het i sängen natten som var.
- Patienten har varit väldigt deprimerad sedan hon träffade mig 1993.
- Patienten är gråtmild och gråter ständigt. Dessutom verkar hon vara deprimerad.
- Patienten vägrar genomgå obduktion.

- Patienten har aldrig tidigare tagit livet av sig.
- Patienten lämnade de vita blodkropparna på ett annat sjukhus.
- Patientens medicinska anamnes har varit påtagligt otillfredsställande då han bara gått upp tjugo kilo de senaste tre dagarna.
- Patienten hade våfflor till frukost och anorexi till lunch.
- Hon känner inget från tårna och nedåt.
- Huden var torr och fuktig.
- Tillfällig, konstant och icke frekvent huvudvärk.
- Patienten var pigg och svarade inte på respons.
- Rektalundersökningen påvisade en normalstor sköldkörtel.
- Hon uppgav att hon varit förstoppad nästan hela sitt liv, ända tills hon skilde sig.
- Patienten har två tonårsbarn, men inget annat onormalt.

Oöversättliga:

- While in the ER, she was examined, X-rated and sent home. (X-ray = röntgen, X-rate = barnförbjuden)
- The lab test indicated abnormal lover function. (lover = älskare, liver = lever)

Onsdag 1999-10-20 kl 22.30

En kortis...

Jag tog spruta på jobbet idag för att kolla om jag fortfarande gjorde rätt efter 22 små stick. Det gjorde jag. Lättad. Eftersom jag nu tog sprutan fyra timmar tidigare än vanligt, så mår jag inte så där jättebra. Än håller Alvedonen biverkningen stången, men det är bara en tidsfråga innan jag blir riktigt kass. Så jag kopplar ner ovanligt tidigt ikväll.

Må väl! Ska sussa kudden... Är nog ganska trött. Sov fyra timmar natten som var. Hade blivit upprörd då jag visste vad som väntade mig på jobbet. Ett förskräckligt brev. Som många fått... *munkavel* 😞

Torsdag 1999-10-21 kl 12.30

Jag har inte så mycket att säga idag. Ska strax till jobbet och direkt därefter ska jag på ett möte som anordnats av facket. Det brukar komma kanske trettio stycken, men tydligen har närmare 200 anmält sig. Vi ska få träffa en massa chefer som tillträtt i höst. Spännande...

Biverkningen var fruktansvärd igår kväll, i natt och är det fortfarande. Förmodligen stärks det hela av att jag har en infektion i kroppen. Egentligen borde jag inte gå till jobbet idag, men mötet ikväll hägrar.

Förresten, tack till alla erbjudanden jag fått om inlines. Jag tror jag avstår tillsvidare. 😊 Dessutom har jag inte sett några inlines i storlek 47/48 än. King Jontas af Skauland har STORA fötter, liksom egot... Ha det gott alla vänner!

Torsdag 1999-10-21 kl 23.00

Morsning, korsning! Här är jag igen, lika dålig som tidigare. Skönt att jag nu ska vara hemma i fyra dagar. Är helt knäckt av biverkningar och pågående infektion/förkylning. Njae, kanske inte knäckt, men ganska matt...

Åhå! Nu förstår jag varför jag ska åka land och rike runt med färdtjänsten. Det är visst ett krav från kommunen. Gör inte mig nåt. Sådana rundor jag åker om dagarna så kanske jag rätt som det är hamnar på Ströget i Köpenhamn. *hoppas* Annars förstår jag inte glädjen i det hela. I och för sig så har jag snart varit på alla serviceboenden i trakten.

Lite undrande är jag också... varför vi med färdtjänstkort ska åka taxibuss när vi inte klarar av den vanliga kollektivtrafikens **bussar**. Anledningen till att vi får färdtjänst är för att vi inte klarar trapporna på **bussen**.

Idag fick jag dessutom agera ledsagare. Jag som har rätt till ledsagare fick själv vara sådan då en medresenär var blind. Jag med krycka ledde en blind man. 😊 Måste sett komiskt ut.

Lite strul var det också med betalningen. Taxin vill ha betalt men jag vägrar. Orkar inte förklara, men man har fel uppgifter om mig. Jag ska **inte** betala, man blandar ihop mig med en **annan** resenär, osv... Men ändå är jag nöjd med färdtjänsten. Frågan är hur nöjd jag kommer att bli efter årsskiftet. Då ska taxibilarna styras från Malmö (10-12 mil härifrån). Det kommer **inte** att fungera.

Var på träffen ikväll som facket anordnat. Det gick undan. Fem föreläsare på en och en halv timme. Dock mycket bra och intressant. Lika bra var inte maten vi blev bjudna på. Jo, det är klart, den var ju gratis. Men det var **svamp**! *allergisk reaktion* Baguette med kycklingfyllning kallade vissa det för, men jag kallar det för "hackad svamp med touch av kycklingsmak à la inslutet i baguette för att ta död på sekreteraren i smyg". Misstänksam som jag är upptäckte jag det förskräckliga. Svamp... *ryyys*

På mötet ikväll träffade jag många "kändisar", dvs tidigare arbetskamrater och bekanta som jag inte sett på månader och år. Ryktet om mig hade dock hunnit före min fysiska uppenbarelse då alla visste att jag hade MS. Ganska skönt att slippa förklara kryckan jag ständigt går och bär på.

Jag har inte svarat i gästboken på ett tag igen. Tror inte jag gör det heller. Inte som det är nu, då det tar lång tid att gå tillbaks så många anteckningar och svara på dem. Verker det dessutom konstigt att jag ständigt ändrar färgerna i min dagbok, så är det fortfarande så att jag inte kan bestämma mig för något bestående utseende. Byter ut färgerna oftare än jag byter strumpor. Nytvättade strumpor tar jag bara varje dag...

Fredag 1999-10-22 kl 19.00

Jag ska strax ta mitt lilla fredagsnöje – sprutan alltså. Kommer inte ihåg riktigt vad jag skrev i onsdags... *går tillbaks och läser*

Jo, jag skrev i onsdags om hur bra det fortfarande gick att ta de där små sprutorna. Dock ska jag på tisdag prova en 20 mm lång nål istället för den nuvarande 12 mm. Jag hade alldeles för mycket infiltrat – dvs förhårdnader och rodnade utslag efter mina stick. Det är inte bra. Kanske det försvinner om jag injicerar lite djupare. Men jag får fortfarande en smärre yrselattack när jag tittar på 20 mm:s kanylen. Den är lååång! Som att gå från stuprör till flaggstång. *ligger vackert avslappnat på golvet – svimmat*

(Small-talk) Efter att ha varit en fin höst, så är det nu en mindre fin höst. Kallt, blåsigt, regnigt. Har man tur så blir det snö, annars är detta höst-vinter-vår.

(Sju minuter senare)

Jaha... det var det fredagsnöjet... vad gör jag nu då? Läger mig? Nä, knappast! Men har jag berättat detta? På nyårsaftn ska jag ta spruta kl 21 och sedan bör jag gå och lägga mig pga biverkningen. Hm... Tja... *mållös*

En äldre kvinnan st på sin verand och såg tillbaks på sitt liv, när plötsligt en gäde fé dök upp och erbjöd sig att uppfylla tre önskningar.

- Tja, som kvinnan, jag skulle vilja vara rik.

puff

Den gädfén förvandlade hennes gungstol till rent guld.

- Och jag skulle inte ha något emot att vara en ung och vacker prinsessa.

puff

Den gädfén förvandlade den gamla kvinnan till en utsökt ung prinsessa med en värdelrig krona och juveler.

- Din tredje önskan? frågade den gädfén.

Den äldre kvinnans hund lyfte på sitt huvud och utstötte ett enkelt, svagt och ynkligt "voff".

- Skulle du kunna förvandla min underbara hund till en snygg prins?

puff

Förmodligen den äldre kvinnan, som nu var en vacker prinsessa, stod den snyggaste unge mannen som någonsin existerat. Han stirrade på honom hänfört, helt betagen.

Då han närmade sig henne, kände han sig knäsvag. Han lutade sig fram, nuddade hennes öron med sin läpp och samtidigt som han viskade:

- Jag slår vad om att du nu ångrar dig att du lät kstrera mig.

Som ni ser, ännu en taskig översättning av mig. Historien fick jag av en amerikansk MSare. Snart har vi en egen hemsida, och kanske jag lägger ut en länk dit. Idag är det nämligen ettårsjubileum för den amerikanske mailinglistan för MSare. Det firas med en hemsida. Den stackars listägaren har suttit alla nätter denna vecka för att få hemsidan klar. Undrar om han hinner få den klar idag. Hoppas det...

Nu ska jag göra nåt kul! Stänga av datorn... Vi synes nästa gång! (Så brukar det vara)

Lördag 1999-10-23 kl 00.30

När är det **egentligen** nytt år? När vi firar 12-slaget på natten mellan den 31 december och 1 januari? Nä, knappast. Nytt år blir det när klockan är 24 i Greenwich i England, eftersom det är där tiden utgår ifrån. Att vi sedan delat upp världen i olika tidszoner är mer en praktisk lösning. Men **äkt** tid är det i Greenwich, alltså. Tiden är konstant för oss alla och existerar i nuet. Förvirrad? När klockan är 01 här betyder det inte att jag lever i framtiden bara för att klockan är 24 i Greenwich. Med andra ord är det löjligt att fira det nya millenniet i Tuga eller var det nu är någonstans man säger att millenniet börjar. Eftersom vi alla lever samtidigt i samma tid avsett vad klockan säger lokalet, kan ingen "åka" in i millenniet före någon annan. År 2000 blir det när klockan är 24/00 i Greenwich. Kul med filosofiska millenniefrågor, va? 😊 (jag är en hemsk människa för jag gör folk upprörda med min tankeverksamhet)

Lördag 1999-10-23 kl 18.30

Jag har egentligen bara gjort en sak idag. Nämligen skrivit lite kort om mig själv och skickat till MSers Online som är den amerikanske mailinglista jag är med i. De fick igår upp den sprillans nya sajten (under uppbyggnad) och nu har jag blivit en del av den också. Med förtäckt! Det är konstigt att jag känner mig så hemma med alla de amerikanske MSarna. Men det är så tvunget och uppmuntrande i kontakterna där. Jag är även med i en svensk MS-lista, men den är mer informativ. Bra kamrater där också, men ändå lite mer distans. Eller är det bara som jag uppfattar det så?

I går slog det mig sedan jag lagt mig. Jag var trött och hade biverkning av sprutan. Det var då jag fick djup insikt av sanningen! Naturligtvis är jag inte bara King Jontas av Skauland. Självklart är jag också en gudom! Inom en mils radie måste det uppföras tempel till min ära. (hm... en gud med skavande hörn?) Det ska finnas offeraltare. Man ska offra O'Böy och kladmjölk. Under tiden det sker ska tempelprästerna sjunga min favorithymn: "Smelly cat, smelly cat, what are they feeding you? Smelly cat, smelly cat, it's not your fault!" Vem vill bli min gudinna? 😊

Hjärnslappheten fortsätter alltså... Kvittar ju vad jag skriver eftersom jag aldrig har några läsare på lördagar... nästan åtminstone... Förmodar att man läser ifatt på måndagar, de som följer min dagbok. Och då undrar ni säker vad han den där hönsskavaren egentligen hålt i sig på lördagskvällen. Tyvärr, inget... inte ens O'Böy. Är nykterist (örkar inte gå till bålet, så det är lite frivilligt nykterist... kan vi säga... kanske sniffning av tuschpennor spelar in?). Ha det skönt alla ni som läser dessa raderna.

Söndag 1999-10-24 kl 20.00

Usch vad jag tycker illa om radiospåret. Ja, det finns väl ingen spår jag tycker om överhuvudtaget. Men detta vrååålande i radion... Munnen går men inget vettigt kommer fram. Idag hade man dock lite starkare uttryck än vad man är van vid. "Detta har varit en skitdag" och "verbal incest" sa man idag. Och nä, det handlade inte om spår trots att det var spårtradi...

Hela dagen igår gick åt till att skriva på engelska. Har fått en jättefin kontakt med några i Kanada. Dock är det inte alltför lätt att sedan plötsligt gå över till svenskan. Det blir en krack och plötsligt är man en hejare på svengelska. Några sådana exempel var jag tvungen att dela med mig av till kamraterna "Over there".

Are you totally finished in your head?
Är du helt slut i huvudet eller?

Kisscucumber.
Pussgurka.

Döy du shark?
Hajar du?

Excuse me, I've got a cock/rooster in my throat.
Ursäkta, jag har fått en tupp i halsen.

Can and can, can can you.
Kan och kan, kan kan du.

Sheep sheep sheep? Nej, sheep sheep lamb.
Får får får? Nej, får får lamm.

I must strike a seven.
Jag måste slå en sju.

Onbird.
Påfågel.

Don't come in here and dustsuck when I'm backdrunk.
Kom inte in här och dammsug när jag är bakfull.
Rätt ska vara: "Don't come in here vacuum-cleaning when I have a hangover."

Kan inte förstå varför jag alltid är så uttråkad på helgerna. Tur jag kan liva upp stämningen lite själv. Precis som i fredags så är det nu dags för – ja, just det – sprutan. Denna gången ska den in i höger mage. Ja, höger **sid** av magen. Iofs är jag inte anatomiskt normal, men jag är inte vanskapt. Förutmen huren då...

Timmerw, timmerw, see ya timmerw...

Söndag 1999-10-24 kl 22.30

Igår kväll var min lilla mor på dans (dansbandsmusik) med sin stasyster med respektive sambos. När halva kvällen hade gått så min mor till lilla mor:

- Ja, du brukar ha små örhängen.

- Ja? sa lilla mor.

Hon tyckte det var en lite konstig kommentar, men tänkte inte mer på det. Så gick det nån timme, så säger mors sambos

- Du tar bort tuggummit (min lilla mor) har i håret!

Mor hade tröt att lilla mor skaffat stora örhängen som hängde och dinglade, när det i själva verket var tuggummi. En gubbe min lilla mor dansat med råkade sätta det i mors hår. Utan att säga det till lilla mor. Vilka förskräckliga gubbstruttar det finns ute på dansbanorna! 😊

Måndag 1999-10-25 kl 10.00

Gissa om jag är uttråkad som ständigt ändrar färgerna här på dagboken. Ganska kul egentligen. Den ena hemska färgen efter den andra. Dock är jag ganska nöjd idag eftersom det blivit enhetligt med min förstasida.

Tiina har fått en knapp av mig, som leder hit. Samma lilla knapp som jag har överst på sidan. Jag tycker det var en utmärkt idé med språngbräd ut i cyberrymden. Nästan en idé att stjäla, men det gör jag inte. Snygga knappar är det också som de andra "länkarna" gjort. Genast blir det ganska personligt och man ser lite på bara knappen vad man har att förvänta sig av ett besök.

Ledig idag också. Ska jobba tisdag, onsdag och torsdag. Att jag inte jobbar måndag och fredag denna veckan beror på sprutorna. Anpassar jobbet efter biverkningarna, så att säga. Det tar musten ur mig rätt rejält just nu pga den där infektiösa som härjar runt i mig. En förkylning och influensasymtom går inte

så bra ihop.

Ha det gott alla!

□ Måndag 1999-10-25 kl 16.30

Idag har jag shoppat hårt! Emellanåt känner jag mig tröligt slösaaktig och det är alltid samma saker jag köper då; böcker och skivor. Jag tror jag är nöjd med inköpen. Det blev:

□ Patrik Isakssons skiva "När verkligheten tränger sig på". Han gör bara så jäkla bra musik... tycker jag...

□ Eurythmics skiva "Peace". En 80-talsfavorit som gjort comeback. Så här bra har de inte tidigare varit under 90-talet. Såg dem i Malmö -86.

□ Douglas Spotted Eagle med skivan "Voices". Knappast en skiva man köper i en vanlig skivaffär. Klassas väl som New Age-musik, men jag gillar inte den termen. På omslaget står det "Powerful and uplifting interweaving of contemporary soundscapes and indigenous Native American culture in the highly anticipated follow-up to his best-selling Pray". Jag lyssnade lite på skivan i affären och kan bara säga att det är mastodontmusik, hört kraftfull och urladdande. Påminner lite om en annan favoritskiva, nämligen "Incense" av Terry Oldfield.

□ "Hans sjätte sinne" av Jayne Ann Krentz verkar vara en bra bok. Verkar handla om det som titeln säger – en mans sjätte sinne som han tar till hjälp för att rädda sin älskade. 😊

□ "Vattenmelonen" av Marian Keyes. Ska visst vara en underhållande bok om en kvinna där mannen direkt efter förlossningen berättar att han gör slut då han blivit förälskad i den tråkiga grannfrun. Hämnden väntar...

□ "De dansande Wu Li-mästarna" av Gary Zukav. New Age-are... *suck* Då fattar ni, va? Jag har aldrig läst hans böcker, men avgudar honom när han sitter hos Oprah på teven. Jag skulle kunna lyssna på honom i timmar. Handlar mycket om livet, hur vi uppfattar det och hur vi måste tänka i andra banor och älska oss själva. Kunna förlåta. Det är **sättet** han berättar det på. Det gör att man ständigt får aha-upplevelser.

Med tiden kanske jag berättar vad jag tycker om skivorna och böckerna. Än så länge verkar de lovande.

Ska man bli förvånad? Vad är det man börjat sälja i affärerna? Menthol hårschampo... Vem i helskotta vill att håret luktar tandkräm? Fast det roligaste jag sett måste vara kalsonger med horisontell gylföppning! Placering väldigt långt ifrån... öh, eh... det där som nu ska dras ut ur den horisontella gylfen... *rodnar* Iofs inget problem för vissa...

Jo, så köpte jag en delfin idag. Ska man vara flummig så ska man vara det rejält. Tror jag är en *rymdblomma*! 😊 Delfinen är gjord i onyx (en sorts sten) och väldigt fin. Passar bra in hemma hos mig...

Synes!

Måndag 1999-10-25 kl 23.30

Detta här väl ingen miss!?! Ett uttalande som jag fick skrämselhicka för. Lindrigt sagt! Ännu en gång har man fått höra att en kvinna med kort kjol själv får skylla sig som blir våldtagen. Och denna gången fanns det ett tillägg till kommentaren; de borde ha slöja för att skydda sig. Sagt av en artist(?). Ett sådant här uttalande kommer från ena sidan – de som inte har kontakt med verkligheten. På den andra sidan finns också de som inte har kontakt med verkligheten. De säger att alla män är potentiella våldtäktsmän. Och eftersom jag då enligt dem är en potentiell våldtäktsman så tänker jag nu fram följande: jag våldtar utan rasistisk diskriminering som långa kjolar och slöja. Enda kravet är ett par bröst på ben. Ja, jag vet att det var plumt och dumt sagt. Men kanske det väcker någon form av reaktion? För då tror jag det gjort nytta, åtminstone. Glöm inte följa länken, för där finns en rööstning i frågan. Blir så jäkla förbannad... ”Artisten” har nu gjort att män kollektivt framstår som idioter. *skitförbannad* Det finns nämligen män också! Flertalet, faktiskt...

Tisdag 1999-10-26 kl 20.00

Berätta inte detta för någon! Jag är feg... *chicken-shit* Idag är det meningen att jag ska använda 20 mm:s nålen till sprutan istället för 12 mm. Tror jag väntar... Tycker inte jag behärskar den tekniken som krävs. Tänk att 8 mm gör så stor skillnad i teknik. Dessutom har jag bara ett försök då jag bara har en nål. Hm... kan jag komma på fler ursäkter?

Mitt bästa inköp igår måste vara **Patrik Isakssons** skiva. Den går varm i datorn. Boken Melnerna, så nån på jobbet, inte var så bra. Det tog udden av mitt intresse för boken, så jag börjar med de andra böckerna. När jag nu blir färdig till att överhuvudtaget börja läsa.

Men hallå?! Fick vi inte 5 Mb av **Possgen** i utrymme när de började med sina tppfönster? Efter 3,5 Mb har jag haft taltstopp. Blev tvungen att radera dagboken från den 15 februari till 21 september. Eller kan det vara så att man har 5 Mb men bara kan ha ett visst antal filer? Jag har/hade nämligen cirka 500 filer utlagt. Jag skulle kunna lägga gamla dagboksanteckningar på mitt Telia-kont, men jag tycker inte om att länka extern. Vill ha min hemsida samlad ”under ett tak”.

Idag brydde jag mig inte om färdtjänst till jobbet. Tog bussen. Kände att jag var tvungen att prova igen och se hur det gick. Jo, det gick. Jobbigt, men det gick. Dock tar det ganska mycket på mig rkesmässigt, så imorgon blir det ”taxi landet runt”.

Idag hade vi på jobbet möte. Imorgon ska jag på jobbet gå på möte. På kvällen imorgon ska jag på möte. Jag – en mötesmänniska? Jo, det är jag nog. Jag gillar möten, för det är där beslut tages (Hep Stars). På dagens möte fick vi höra hur patienter vårdats. Vi är duktiga, men vi ser själva att vissa bitar måste förbättras. Attitydproblem är en bit. Förmödligen berör det på stressen. Man kan inte svara till anhängiga som frågar efter en patient: ”nä, det är inte min patient” och sedan vända ryggen till. Istället får man säga: ”tyvärr kan jag inte svara på det, men jag ska genast ta reda på det”. Träts allt är vården ett serviceyrke där vi finns till för ”kunderna”.

Två möten imorgon. Det ena handlar bara om mig, mig, mig! *stort ego* Nu ska det beslutas om min rehab-åtgärd på jobbet. Vad jag ska göra, och så... Sedan på kvällen ska jag agera kassör igen och läsa upp hur dålig ekonomin i föreningen har. Vilket påminner mycket om min egen ekonomi; ingen inkomst – ökade utgifter.

Ja, på tal om min ekonomi... 80% av lönen... För alltid?? Får ju inte återgå i arbete pga sjukdom. Men

när sjukdomen är kronisk då? Vad har jag för möjligheter att återgå i ett betalt arbete? Visst, jag jobbar, men med sjuklön. Alternativet – pension? Och hur bra betalt är det? Ack ja... *grubblarier*

Lyckan kommer alltid inifrån

Du kanske vill vara nån annan
Tänk att få vara sig själv tänka att
Få lyssna på livet som leker i din värld

Här går en lycklig man...

Patrik Isaksson

Oj! 😊 För ett par veckor sedan beklagade jag mig här över att jag inte gillade att TV-hallåer berättade ett programs hela handling sekunderna innan man ska se det. Helst vill jag bli överraskad av handlingen, som i Ally McBeal. Idag sa programpresentatören att hon inte kollat in Ally för att hon ville se det med oss andra, och därför inte visste vad veckans program skulle handla om. Tack, snälla rara du! säger jag till denna programpresentatör. De små glädjeämnena... 😊

Onsdag 1999-10-27 kl 10.15

Otroligt segt idag. Jag behöver åtminstone inte vara sprutträd idag. Igår kväll tog jag den vanliga nålen till sprutan. *fegis* Jag var fruktansvärt trött igår, och jag fick mina misstankar bekräftade; ju mer trött jag är – desto värre biverkning. Den började klockan 02 inatt och varade i typ tre timmar. Skönt att det blev sovmorgon och att jag inte ska vara på jobbet förrän kl 14.

Jag började läsa boken Hans sjätte sinne. Har inte hunnit så långt, men tycker nog att den är lite barnsligt skriven och förutsägbär. Fast ibland finns där små femetter som: ”... och hon hade börjat undra om hennes kvinnliga hormoner hade gått i ide för gott. Det bekymret försvann samma dag hon blickade in i Harrys bärnstensfärgade ögon, för alla hennes hormoner hade vaknat till liv och genast stämt upp ett fröjdefullt halleluja.”

Tja, jag vet inte... 😊 Lite sliskigt men författarinnan måste ha ägnat timmar för att komma på dessa meningarna. Dock är boken underhållande, trots att den är lite påfrestande. Och klyschig...

Ha det gott tills vi syns nästa gång! (troligtvis i morgon eftermiddag)

Onsdag 1999-10-27 kl 23.55

gääasp Innan jag helt tuppar av, måste jag skriva några rader. Annars glömmer jag. Mötet gick bra idag gällande min framtid i arbetslivet. Nytt möte om två veckor med en utvärdering. Fick idag veta att den månad jag nu tillbringat på jobbet inte heller var arbetsplatsplacering. Från början trodde jag att det var arbetsprövning, men det kommer inte förrän ännu senare. Nej, jag har haft ”social arbetsträning” och ska ha så i två veckor till. Det som ska hända dessa två kommande veckor, är att jag ska prova att skriva på dator och se hur det går.

Jag har ju som ni sett inte skrivit på dator sedan maj! Min dagbok har skrivit sig själv dagligen. *fniss* Nä, det är en enorm skillnad. Faktiskt. När jag skriver på datorn hemma så är det ganska intelligensbefriat... skriver bara rakt upp och ner utan några krav. Här skiter jag i stavfelen och gör som jag vill. På jobbet är det liiite annorlunda. Där krävs bland annat simultanförmåga då jag samtidigt som jag måste skriva rätt, fort och effektivt har hörlurar inkörda i öronen med någon läkares stämman i. Och denna "behagliga" röst sköter jag med en fotpedal. Fast nu blir det värre då jag inte längre klarar en fotpedal. Därför ska jag ha ett handreglage som är otroligt förvirrande. När man ska slå på mellanslagstangenten råkar man stänga av diktafonen och fattar inte vart rösten tog vägen. Dessutom måste man vara uppmärksam på vad **egentligen** det är farbror/tant doktorn säger. Hur många gånger har jag inte fått rätta läkaren då de förvirrat begreppen "höger" och "vänster" underben. Hm... simultanförmåga anses ju vara typiskt kvinnligt. Är det därför det är så få män som är läkarsekreterare? Men nog har man simultanförmåga om man tänker uppmärksam på vad som sägs av läkaren, är uppmärksam på det man skriver, sköter en diktafon med foten/handen, skriver på dator/skrivmaskin och samtidigt nynn timer till nån hit på NRJ eller Rix... 😊 Något ljushuvud kanske undrar varför jag inte lyssnar på Radio Kristianstad... Nä, vet ni vad! Är det inte dansbandsmusik så är det Elvis... *brrr*

Whoops! Kom av mig... Hoppas därför raskt över till nästa möte...

Det var styrelsemöte ikväll där jag är kassör. Blir sur när jag ser hur dålig uppslutning det är på dessa möten. Det var ordförande, kassören (jag) och en suppleant plus två adjungerade ledamöter (inga styrelseplatser). Stackars menlösa jag fick därför också agera sekreterare. Blir kul när protokollet ska justeras... Många att välja på. Dock fattade vi lite beslut. Den 18 november kl 18 ska vi ha höstträff (i baracken MK!) för medlemmar och icke-medlemmar. Det brukar bli lite flärdfullt på dessa träffar. Jag gillar inte flärd. När jag för några år sedan tyckte på att jag inte gillade att titta på mannekänguppvisning av damunderkläder (jo, gillade kanske, men ingen större nytta) valdes jag raskt in i styrelsen med motiveringen "kom på nåt bättre själv då". Men jag är ändå i underläge och viker mig för opinionen. Så nu är jag en av de som anordnar flärdträffarna... 😊

Datajournalen ska göra sitt intrång på arbetsplatsen. Det man kan häpna över är att det enbart är sekreterare som skriver datajournaler. Men att de inte är inblandade i införandet. Nä, oftast är det en sköterska tar sig an det. För ofta är det så att sköterskan skriker i högan sky "här är jag, jag vill och jag kan". Sekreteraren sitter tyst och mumlar "jag kan inte, vill inte och ingen frågar mig". *suck* Snacka om attitydproblem. Klart vi kan och vill! Lite *go* får det ändå vara i oss.

Ett beslut togs inofficiellt. Jag ska göra hemsidan till den lokalavdelning jag är kassör i. Om jag klarar av det. Vet inte riktigt hur utförandet ska vara. Huvudförbundet har sin egen hemsida, men jag vill göra den lite annorlunda. Eller rejält annorlunda, menar jag. **Så här ser huvudförbundets hemsida ut.** Jag har dock redan gjort en förstasida på försök till den lokala varianten... **Om detta nu kan vara någö!** Och om det liknar något ni sett tidigare, så är det bara inbillning! *hornskavaren*

Sova, sova, säng, säng, säng...

Torsdag 1999-10-28 kl 15.00

Det var ett flygplan mellan Stockholm och Malmö som passerade en svår storm. Turbulensen var fruktansvärd. Från att ha varit dåligt så blev det hemskt när en vinge träffades av blixten. Särskilt hos en kvinna slog det över totalt. Skrikande ställde hon sig upp. – Jag är för ung för att dö! klagade hon. Varpå hon säger: – Om jag måste dö, så vill jag under mina sista minuter vara med om något oförglömligt! Jag har haft mycket sex i mitt liv, men ingen har fått mig att känna mig som en riktig kvinna! Jag har fått

nog! Finns det NÅGON på detta plan som kan det?

För en stund är allt tyst. Alla glömde sina egna bekymmer och alla stirrade de storögt på den desperata kvinnan.

Plötsligt reser sig en grekisk man upp. – Jag kan få dig att känna dig som en riktig kvinna, säger han. Han var underbar. Lång, muskulös, svart böljande hår och mörka ögon. Han börjar sakta gå mot kvinnan samtidigt som han knäpper upp en skjortknapp i taget. Ingen vågar röra på sig. Kvinnan börjar andas tungt i förväntan då främligen kommer närmare henne. Han tar av sig skjortan. Musklerna spelar över hans bringa då han kommer fram till henne. Han räcker ut armen med skjortan mot henne där hon står skakande, och viskar:

- Stryk den.

Mmm... Det var väl en bra historia? Lämpligt att då raskt hoppa över till jämställdhet. Det har gjorts en ny undersökning. Tittar man på **en** speciell arbetsplats så upplever kvinnorna sig inte som jämställda, medans männen tycker att de (kvinnorna) är det. Visst är det lustigt? Varför är det så här? Vilka har rätt? Kan man ha rätt? Finns rätt och fel? Handlar det "bara" om hur man upplever det? Naturligtvis har det ingen betydelse att man upplever det olika. Det viktiga är att åtgärda det som ses som ett problem; nämligen att man inte är jämställd. Ett problem är kanske att det är män som är beslutsfattande, och därför inte ser bristerna i jämställdheten. En tanke som slår mig väldigt ofta nu, är om allt måste vara jämställt fullt ut. Okej att män och kvinnor ska ha lika lön och möjligheter, men precis allt? *Måste* det vara blandade arbetsplatser med både män och kvinnor för sakens skull? Själv vill jag slå nåt hårt i huvudet på de som är för kvotering eller 50/50. Så rigida bestämmelser kan man inte ha. Positiv särbehandling, då? Njae... Nä! Plötsligt har det positiva gått över i kränkande särbehandling. Helt när jämställdhetslagen bara riktar in sig på kvinnors rätt. Männen har ingen rätt. Hur jämställt är det? Bara för att en stor grupp män har det bättre, så ska andra män inte lida för det. Väldigt mansinriktat det jag skriver. Som tur är så börjar nu politikerna upptäcka att det finns diskriminerade män i en minoritet som inte har någon laglig rätt i jämställdhetsfrågorna. Det är en grupp man tappat någonstans på vägen till ett jämställt arbetsliv. Ska man jämställa så får man allt ta tag i alla grupper på en gång. Precis som jag skrivit på mina jämställdhetssidor. Innan något vilt protesterar mot mina manliga synpunkter och hur kränkande det är mot kvinnor, så kan jag bara säga att jag bryr mig inte om de åsikterna. Jag arbetar för män i minoritet – den minsta och mest diskriminerade gruppen på arbetsmarknaden.

Gu' va' skönt! Arbetsveckan avklarad. Inte jobba förrän på måndag eftermiddag. Det har inte varit helt lysande att jag jobbat tre dagar på rad, även om det sammanlagt bara var tio timmar. Jag är klen. Tyvärr (?) syns det inte, och därför hör man mycket gliringar. Ser ju sååå frisk ut, så! Fast sådana kommentarer tar jag lätt på. Hade jag nu varit bra, och bara gått runt och inte gjort nåt, så hade mitt dåliga samvete gjort sig gällande. Vem kunde väl tro det? Att jag hade ett samvete? Fast det var länge sedan det gjorde sig till känna. Tror samvetet satt där nu hornen sitter och skaver.

Nä... tror jag ska gå och göra lite head-banging till nån rap-skiva. För efter att ha skakat om hjärncellerna kanske jag plötsligt kan uppskatta och begripa meningen med rap. Jaa... vad är meningen med rap – fonetisk stil: [rapp]? 😊

Ärligt talat... varför gör rap-artister så korkade uttalanden? *undrar*

Ooo, jag måste komma ihåg att skriva det där sexbrevet... (personlig påminnelse)

Ha det gott alla mindre förvirrade personer!

/jontas

Tillägg 991028 kl 00.08: Jag älskar mitt liv! 😊

Tillägg 991028 kl 14.40: Eftersom jag så ofta uppfattas som negativ. Jag tycker inte livet är pest och pina.

Fredag 1999-10-29 kl 02.00

Jag har fått lite kuliga dataprogram i mejlen från kamraterna ”over there” i Amerikat. Dels fick jag en jordbävning som höll på att ge mig ett epileptiskt anfall då allting på skärmen skakade. Samtidigt startade jag upp ett annat program med ett får. Så jag har haft ett får som sprungit runt i jordbävningen. Tyvärr dog fåret när han råkade springa in i vänster sida av min bildskärm. Konstigt nog vaknade han till liv efter ett par sekunder och *pissade* på startmenyn. Om någon är nyfiken på programmen kan jag mejla över dem... 😊

Jo, jag älskar **South Park** som visas på **fyran** varje torsdag kl 23.25. Tecknat, fyra 8-åriga killar som är så fräcka i mun så jag hade rodnat om jag haft skam i kroppen. Som tur är, så är programmet inte textat. Det blir roligare att bara lyssna på dem. Senaste avsnittet handlade om deras homo-hund. Obeskrivligt kul. En bra **länk** har ljudfiler från alla programmen. Hm, man måste kanske som jag ha sjuk humor? Bäst är att Kenny dör i varje avsnitt och äts upp av råttor. Jo, sjuk humor...

Haha... det där fåret leker verkligen loppan på min dator. Dels har han fallit ner från ovankanten av skärmen och slagit ihjäl sig på starmenyn (och ett öga trillade ut) – och nyligen störtade han brinnande diagonalt över skärmen men räddades av ett badkar. Tyvärr dog han när han klev ur badkaret. Lugnast när jag skriver, för då somnar han...

ZTV förvånade mig (igår) ikväll rejält. En text rullade över teveskärmen: ”Tyvärr sänds kvällens alla program 20 minuter **tidigare** än utlovat”! Tja, då är det inte lätt att se programmet om det redan visats. Förseningar kan jag förstå, men tidigarelägganden???

Nix, nu är jag trött på fårskallen. Det är kanske ni också? Finns väl bara en sak att göra då... Go'natt!

☐ **Fredag 1999-10-29 kl 20.30**

Aaargh! Jag blir tokig! TOKIG! Ju mer jag tänker på det, desto värre blir det. Det bara mal på i huvudet. Jag hittar ingen utväg på problemet. Vill finna lösningen till problemet. Jag tror jag tidigare sagt det, och säger det igen:

Hur ska jag veta om jag är schizofren om rösterna i mitt huvud bemöter mig med tystnad? 😊 Fast ibland hör jag en liten röst som säger att jag inte är schitzo...

Som vanligt har jag varit genomtrött och bara sovit. Blir väl så när man ovan som man är, jobbat tre dagar på rad och sedan tagit sprutan igår kväll. Som vanligt blev jag dålig igen av biverkningar. Försiktigt börjar jag nu undra om jag verkligen fortfarande har någon pågående infektion i kroppen eftersom jag tidigare inte reagerat så här stärkt på sprutan. Eller börjar Alvedonen ha dålig effekt? Börjar jag bli immun, eller nåt?

Jag har lämnat in receptet till apoteket så jag kan hämta ny omgång av mitt Betaferon (det jag har i sprutorna). På måndag ska jag hämta det. Jag kommer att gå på tå ut från apoteket med min lilla påse. I den lilla gröna påsen kommer det att finnas medicin för två månader – för ett värde/kostnad av 17.600 kronor!!! Men jag betalar inte ett öre då jag har högkostnadsskydd.

O, vad jag önskar att jag hade en sådan där klok och förständig dagbok. Där jag speglade verkligheten på ett beskrivande och finurligt sätt. *suck* Det är inte lätt att skriva en dagbok när man själv blir uttråkad av det man skriver.

Det var länge sedan jag beskrev mina symtom som jag har av MSen. Kanske inte så intressant, men sedan jag skrotade MS-dagboken så är det här jag ska försöka visa hur det är. Så okej... lite info om nuläget...

- ☐ Jag kan alltid börja med att berätta om det där vänsterögat som är förstört för alltid. Det tog väldigt lång tid innan man kom på att det var en synnervsinflammation. Hade man förstått det från början, så hade jag fått kortison mot det. Om det hjälpt vet jag inte, men nu är skadan ändå skedd och bestående. Det är som att titta genom ett frostat badrumsfönster. Lite jobbigt när jag sedan är närsynt på höger öga.
- ☐ Ingen känsel i händer, ben och fötter. Eller jo... känsel har jag, men inte normal. Det känns fortfarande som om jag tejpat hårt, ni vet, som när man tar lite tejp och virar runt ett finger hårt, hårt, runt, runt. Man stryker blodtillförseln och får domningar plus att man inte kan känna direkt beröring då tejpens är i vägen. Tryck kan man känna, men inte beröringen. Så har jag det dygnet runt, och i händerna har jag haft det sedan i maj. Förmodligen bestående restsymtom – såvida de inte försvinner om ett par år. Särskilt jobbigt är det med händerna eftersom motoriken blir nedsatt.
- ☐ Gången är ganska bra. Det syns inte på mig längre att jag har MS (förrän jag blir trött). En krycka skvallrar om att något är annorlunda. Men kryckan har jag bara utomhus. Balansen är inte så där jättebra då jag fort blir trött, börjar vingla, släpa med en fot och inte kan se eller känna ojämnheter i marken utomhus. Kryckan har jag och hänger på när jag är trött. Dessutom går jag väldigt fort. Försöker jag gå sakta tappar jag balansen direkt.
- ☐ I två månader har jag nu tagit Betaferon-injektioner varannan kväll före sängdags. Lite strul är det fortfarande då jag har så dålig fingermotorik, men det har gått. Jag har fått in rutinen med tillblandningen av substrat och vätska som jag sedan drar upp i sprutan. Från tidigare 20 minuter till numera under fem minuter. Jag är lite skeptisk till sprutorna då de är av dålig kvalitet. I vissa är det runnit klister! Dessutom vill det ibland läcka mellan spruta och kanyl, så jag får inte rätt mängd medicin i mig alla gånger. För en dryg vecka sedan visade jag mina stickställen på buk och lår för sköterskan. Det ser inte bra ut då jag fått kraftiga reaktioner av Betaferonet med blåmärken och förhårdnader. Kanylerna är för korta med sina 12 mm, så jag ska byta till 16 mm så det går längre ner i huden. Blir det inte bättre får jag förmodligen sluta med medicinen. Jag har börjat få mer biverkningar på natten med kraftig frossa, migrän och illamående. Det borde istället vara i avtagande, men kanske jag har en infektion i kroppen som gör att jag har dubbel effekt av symtom. Annars tror jag sprutorna gjort mycket stor nytta som bromsmedicin mot min MS. Åtminstone hoppas jag så. Annars hade jag aldrig genomgått alla dessa besvär och bekymmer.
- ☐ Vi har kommit igång på jobbet med planeringen av min eventuella återkomst. I en månad har jag haft social arbetsträning, som innebär att man bara vistas på jobbet (fyra timmar varannan dag för mig) för att inte bli asocial hemma. Lite småpulande har jag dock haft med att hjälpa bossen. Utvärderingen så här långt har varit att man är nöjd med mig. Att jag klarar mig bra socialt och arbetskompetensmässigt. Dock återstår två veckor då jag ska testa min huvudarbetsuppgift som läkarsekreterare – nämligen skriva patientjournaler. Går det bra så går jag över i arbetsträning med bestämda arbetsuppgifter. Samtidigt utökas förmodligen arbetstimmarna till 15-20 timmar i veckan. Funkar det inte att skriva, så får man börja titta sig omkring om det finns andra arbetsplatser och uppgifter som är lämpligare för mig. Mina bekymmer är vad man gör om man anser sig vara en halvtaskig sekreterare. Då är det kanske bättre att satsa på något annat? Eller vad gör jag om mina nya och annorlunda arbetsuppgifter är så fruktansvärt tråkiga så jag blir stressad av bara det? För vilka möjligheter har jag att skaffa annat jobb när jag går sjukskriven och har en kronisk sjukdom? Jag skulle då rakt inte vilja anställa mig själv, eller ens behålla mig på stället där jag är. Någonstans tycker jag synd om arbetsgivaren som drabbats av sjuka och klena

mig...

□ Mitt humör är som det varit tidigare. Ingen skillnad. Det har hela tiden varit ett observandum då många med MS får självmordstankar och försöker ta sitt liv. Anledningen är att det dels är ett symptom av MS, och dels att det är en mycket vanlig biverkning av Betaferon. Låter det hemskt om jag säger att jag trivs med min MS? Trivs gör jag kanske inte, men jag har accepterat den och den finns här för alltid. Varje dag jublar jag över att inte vara sämre än vad jag är. Måste tro *stenhårt* på alla godas ting, och på bromsmedicinen. Hur jag klarat mig utan datorn under det senaste halvåret vet jag inte. Jag hade aldrig kommit i kontakt med andra som har MS. Då hade det nog varit betydligt tuffare. Jag känner mig inte isolerad i min sjukdom, tack vare alla på nätet. Roligast har jag med kamraterna på den amerikanske MS-listan. Egentligen är vi från hela världen – den engelsktalande åtminstone. Uppslutningen och uppmuntran därifrån är enorm. Skriver jag typ ”jag mår dåligt idag” så har man fem minuter senare 150 mejl med stor omtanke i. Sådant värmer...

Det blev långt, ser jag. Trodde bara att jag kortfattat skulle skriva hur situationen ser ut just nu. Att jag skrev så ingående är för att detta är en dagbok. Inte bara en offentlig dagbok, utan också en personlig kom-i-håg dagbok där jag går tillbaks och kollar. Ovanstående behöver jag veta när jag träffar neurologdoktorn i december. Eftersom MS är en sjukdom i ständig förändring och rörelse, så kommer man efter ett tag inte ihåg hur det var vid en viss tidpunkt. Att jag nu haft det bra i nästan två månader (relativt bra) glömmar jag säkert vid nästa skov. Då ser man bara besvären som finns just då och tror att man haft dem i evigheter. Kanske jag skulle säga något om färdtjänsten? Den är emellanåt lika jobbig som att ta bussen. Resor tröttnar mig, och jag ska inte vara halvfärdig när jag kommer till jobbet. Dock har jag stor nytta av färdtjänsten. Jag hade överhuvudtaget inte kommit till jobbet utan den. Vissa dagar testar jag att ta bussen, för jag vill bli så bra att jag bara kan hoppa på den och dra iväg. Färdtjänst kräver så mycket planering, väntan och farande staden runt.

Sedan jag blev sjuk känner jag mycket mer livsglädje än vad jag gjort tidigare. Konstigt, va? Jag har alltid varit en orosmänniska som ständigt varit missnöjd med mig själv och allt annat. Det har bättrat sig. Fast bara lite... Hade jag inte haft ett missnöje så hade jag aldrig haft något att skriva om i min dagbok...



Ha en gosig och schön helg! **I'll be back!**

Lördag 1999-10-30 kl 13.40

Då var det snart dags för normalt看 igen. Inatt ska klockan vridas tillbaks en timme vilket innebär en extra sovtimme. För den som har svårt att komma ihåg åt vilket håll man ska ställa klockan, har jag en liten åsnebrygga. (Åsnebrygga = gammalt ord för hjälpmedel för särskilt obegåvade människor). Ett exempel på en åsnebrygga är just hur man ska ställa klockan vid sommar- och normalt看 (vintertid finns inte). Vår största önskan är att få vara i sommaren. Därför har vi på våren bråttom in i sommaren och flyttar klockan en timme framåt. På hösten vill vi vara kvar i sommaren, och därför sätter vi tillbaks klockan en timme för att komma närmare sommaren. Det, go' vänner, är en åsnebrygga! Dvs ett hjälpmedel så vi associerar oss fram till det rätta.

Nu blir det driftstörning igen hos **Passagen** då de inatt ska TJUGOHUNDRA-säkra (**ingen nämnd, ingen glömd *ler***) servern.

Jag funderar på att göra en receptsida, men det skulle nog inte funka så bra. Allt jag fixar i köket är på en höft. Hm... ”På-en-höft-recept”... Fast kanske... Kvällens anrättning heter ”Jontas redheads

potatisfärsröra”.

1) Gör köttfärssås enligt följande:

- ☐ Ett paket köttfärs – det som råkar vara billigast. Slaktar ni själv så ta den ko eller gris som finns närmast tillgänglig.
- ☐ Lök, gärna gul och purjo tillsammans.
- ☐ En burk krossade tomater.
- ☐ Tomatpuré.
- ☐ Tomatketchup.
- ☐ Chilisås.
- ☐ Salt, grovmalen svartpeppar, paprikapulver, basilika.

Bryn den hackade löken i nån slags fett och släng sedan ner färsen däri. Smula färsen tills den är vackert brunbrynt, typ fem minuter. Kasta därpå i resten av ingredienserna. Mängderna är på måfå. Ska jag ta det lite mer exakt kan man prova med halv deciliter var av ketchup och chilisås, ett par matskedar av purén och hela burkens innehåll av de krossade tomaterna. En halv tesked salt, två kryddmått av peppar och paprikapulver, två matskedar basilika. Rör ihop allt och låt puttra i ytterligare fem minuter. Sedan är det klart! Har ni använt färs från en halv gris så får ni öka på något av övriga ingredienser.

2) Gör vid potatisen.

Eftersom jag inte egentligen äter potatis så har jag nyligen upptäckt att det säljs i stora bingar i affären till ett överkomligt pris. Det svåra är att koka potatis, så om ni inte smugglat ut någon kokt potatis från restaurangen så kommer här små tips. Skala den råa potatisen, klyfta den (i klyftor – inga skivor här inte) och dumpa klyftorna i saltat kokande vatten. Detta går fort. Kanske en tio minuter? Det känner man om potatisen blivit mjuk. Häll bort vattnet och ställ undan potatisen inför nästa moment.

3) Om man ska **sätta på** eller **slå på** ugnen vet jag inte. Man ska varken bli romantisk eller våldsam när man vill ha ugnen varm. Dock ska gradantalet visa på 225-250 grader. I en eldfast form (eller ugnssäker form om man så vill) rör man ihop köttfärssåsen och potatisklyftorna. Ovanpå detta strör man riven ost tills man skäms. För skäms gör man när man ser kilopriset på ost och hur mycket man använt av den. För ost i ugn är skitgott! När du börjar skämmas ska du lägga på ytterligare ett par ostskivor. Hm... nåt mer måste man ha på anrättningen. Det verkar vara lite fattigt på nåt vis. Jo, krydda på osten, vetja! Min favoritkrydda är ”Pasta & Pizza- krydda” (Knorr). Drös på ordentligt! Det kan aldrig bli för mycket. Sätt nu in formen i ugnen tills osten smält och fått en gyllenbrun färg (samma färg som medelålders män skaffar sig på sollariet innan de vågar resa till varmare breddgrader).

4) Ät med glädje! Och bränn inte tungan av er. Smarrigt värre, va? Smaklig spis...

Som ni märker blir på-en-höft väldigt utsvävande och inte särskilt exakt. I köket ska det gå fort, så ingen har väl tid att läsa sådana här recept.

Så har det då börjat... man ska rösta fram en lucia i vartenda byhåla i landet. I alla lokaltidningar finns det foton på de stackars kandidaterna plus en liten talong där man ska skriva sin röst och skicka in. Aldrigilivet! säger jag. Vad är det man ska bedöma? Hur snygga dessa småtjejer är? (ful gubbe-varning) Vad har det med Lucia att göra? Och vad går folk efter? Leendet och hårfärgen, misstänker jag. Ska man

ha någon som ska symbolisera Lucia så är det väl bara att blunda och ta vem som. Dock ställer jag inte upp... Fast när jag tänker efter hade det varit rätt kul... 😊

Om Passagen fått rätt på sin server tills imorgon, ses vi då! Må bättre än förväntat!

Söndag 1999-10-31 kl 11.30

Idag kunde man läsa om en undersökning Bris gjort. Att det också varit kvinnor som utsatt barn för olika sorters övergrepp har alltid varit känt, men ingen har direkt belyst problemet. Kanske har man inte tagit det på allvar då man inte trott att procentsatsen kvinnor varit så stor? Nu fick man svart på vitt i vilken grad mammor och styvmödrar utsatt barnen för olika typer av våldsbrott. 40% av misshandelsfallen respektive 20% av sexuella övergrepp. Så kom inte och säg att det är enbart männen som utsätter barnen för våld.

Imorgon måndag 1 november ska Livslust på teve handla bland annat om MS. Inte kul om jag missar det. Kl 18.45, SVT 2.

SVT 1 har den goda smaken att på tisdag visa Celebrity deathmatch (kl 22). Fast i översättning har de döpt det till Veckans dödsmatch. Tidigare har dessa animerade lerfigurer gått på MTV och det är hejdlöst roligt. Kändisar tar livet av varandra till höger och vänster så blodet sprutar. Bland annat slåss Spice Girls mot bröderna Hanson i wrestlingringen. Spice Girls skriker slagord som girl power (har vi väl aldrig hört tidigare). Det roliga är att det alltid finns ett överraskningsmoment, som i detta fallet då alla blir mosade av ljusrinken som faller ner över dem. Kedjorna har nämligen sågats av av Marilyn Manson. Missa inte programmet på tisdag då Hillary Clinton slåss mot Monica Lewinsky. Fast frågan är om inte Bill lever farligare...

Igår gick jag med i ytterligare tre mailinglistor. Som om jag inte hade tillräckligt med mejl... Nä, det har jag inte... tillräckligt med mejl alltså. Åtta mailinglistor... Hm... jag har glömt en av dem. Får väl se när jag får mejl därifrån, för då lär jag väl se vad jag gick med i.

Inatt slapp jag biverkning av sprutan. *halleluja* Fast lite huvudvärk fick jag nog allt men i jämförelse med andra nätter var detta ju inget att snacka om.

Imorgon ny månad igen. Då lägger jag till mellan en och tre nya favoriter i listan till vänster. De jag läser kan jag lika gärna lägga ut här så alla ser vilka jag följer. Jo, jag läser allas dagböcker och icke-dagböcker varje dag.

Ikväll är det en långfilm på TCM som jag tänkt titta på. En film jag sett många gånger och som de flesta sett. Poltergeist. Jag kan inte fatta att den är från 1982. Känns som om det var igår den kom. 1982... jag var tolv och gick i sjätte klass. Och såg Poltergeist. Då var den otäck och specialeffekterna var bra. Undrar vad jag tycker idag. Eller inatt, för den börjar inte förrän vid midnatt (ha! bra tid). Det har pratats så mycket om Poltergeist-filmerna. Tre filmer blev det, och den första var bäst. Men alla historierna kring filmerna, är de sanna? Skådisarna dog ju som flugor och det sades att det vilade en förbannelse över filmerna. Storasystemen sexmördades – sägs det. Och tjejen som spelade den lilla flickan dog i en mystisk sjukdom under tiden man spelade in den tredje filmen. Är det sant? Hur hemskt det än är så kunde det inte blivit bättre PR än så för filmerna. Poltergeist har parodierats otalet gånger. Bl a av E-Type...

Något jag saknar är bra skräckfilmer. Scream kan man inte ta på allvar trots att den var bra. Nä, jag vill ha en jag-spyr-skräckis och inte en det-var-väl-spännande-skräckis. När lammen tystnar var inte särskilt

äcklig – men det var boken! Och hittar ni filmen Den krypande hämnaren, så se den! Den är äckligt kul – tyckte jag -83 åtminstone...

Skön söndag på er!

[1] I mitt dagboksarkiv fann jag här att det var nu jag började underteckna mina texter med namnet Jontas.

[2] Fin-skor, inte de där kvinnorna från Finland.

[3] Dans-skor, inte danskor.

[4] Hankön.

[5] Jag.

[6] Senare motbevisat.

[7] Ett nyhetsprogram.

[Edit](#) | [Permlink](#)

Kommentera

Inloggad som [Jontas](#). [Logga ut?](#)

Kommentar

Följande HTML-taggar och attribut är tillåtna: <abbr title=""> <acronym title=""> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <i> <q cite=""> <strike>

Skicka kommentar

Adminarea

- [Administration](#)
- [Logga ut](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)

- [WordPress.org](#)

[WPMU DEV](#) [Copyright ©2012 Flärdskrivaren](#) [Go back to top](#) ↑